INDICIS GRAMMATICI

AD SCHOLIA VENETA A EXCEPTIS LOCIS HERODIANI

SPECIMEN II.

VON

DR. BERNHARD LEIDENROTH
OBERLEHRER AM NIKOLAIGYMNASIUM ZU LEIPZIG.

WISSENSCHAFTLICHE BEILAGE ZUM JAHRESBERICHT DES NIKOLAIGYMNASIUMS.

LEIPZIG 1903.
KOMMISSIONSVERLAG DER DÜRR'SCHEN BUCHHANDLUNG.

1903. Progr. Nr. 618.

Indicis grammatici

ad scholia Veneta A exceptis locis Herodiani

specimen II.

Alterum hoc indicis specimen eadem qua prius ratione institutum est eisdemque nititur subsidiis. Ad quae accedit inprimis qui post priorem commentatiunculam editus est Ludwichii liber egregius qui inscribitur *Aristarchs Homerische Textkritik nach den Fragmenten des Didymus* I. Teil Leipzig 1884, II. Teil Leipzig 1885. Namque hoc in libro cum multae res de quibus viri docti usque ad illud tempus vehementer dissentiebant, accuratissime diiudicatae sunt, tum Didymi fragmenta, id quod maxime desiderabatur, diligentissime collecta sunt. Quae praeterea ad locos explicandos usui fuerunt suo loco commemorare licebit.

ἐᾶν sinere, Ar. *Η* 9 *ὅτι Ζηνόδοτος ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ πεποίηκεν ,οἵ τε πολυστάφυλον Ἄσκρην ἔχον', ἐνθάδε δὲ εἴασε τὴν Ἄρνην.* Similis Zenodoti inconstantia notatur eodem verbo Ar. *Θ* 128 *ὅτι Ζηνόδοτος ἐνθάδε μὲν γράφει Ἐρασιπτόλεμον, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα εἴασεν Ἀρχεπτόλεμον.*

ἐγγράφειν[1]) inserere de versu interpolato, Ar. *Ε* 183 *ἀθετεῖται ὅτι τις ἐνέγραψεν αὐτόν,* conf. *διασκευάζειν.*

ἐγκατάσκευος concinnus, Nic. *Λ* 484 *ὁ γ' ἥρως δίσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ] ἢ ἐπὶ τὸ δίσσων βραχὺ διασταλτέον, ἢ ἐπὶ τὸ ἔγχει, καὶ ἀμφότερα ἐγκατάσκευα,* utrumque orationi concinnum.

ἐγκεῖσθαι inesse, e. g. schol. *Σ* 251 *ἔγκειταί τι θαυμαστὸν τῷ λόγῳ.* Saepissime est partem esse vocabuli alicuius ita ut significatio non lateat Ar. *Η* 238 *τὸ ταλαύρινον παρῆκται, εὔτολμον· οὐ γὰρ ἡ ῥινός ἔγκειται.* Ceteri loci sunt recentiorum *Β* 311 *στρουθοῖο] ἔχει ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις ἀφορμὴν τὸ ἐγκεῖσθαι τὸ θέειν.* *Δ* 383 *εἰ μὲν τὸ λέχος ἔγκειται, τροπῇ λεχοποίην λεχεποίην· εἰ μὴ τὸ λέχος ἔγκειται* etc. *Κ* 375 *βαμβαίνων] ἔστι τῶν κατὰ μίμησιν ἡ λέξις· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ βαίνειν.* conf. schol. *Ρ* 143 *Σ* 281 *Φ* 397 *Χ* 27* (*Ξ* 155 non est in cod. A[2]). De eadem re legitur etiam *ἐντάσσειν.*

ἐγκλίνειν inclinare, **ἐγκεκλιμένως** 1. Haec verba veteres grammatici, sicut nos semper, usurpant de eis voculis, quae in tenore orationis suo accentu amisso ad vocabulum

---

[1]) Lehrs *Arist.*[2] p. 330

[2]) Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 14.

quod antecedit applicari solitae sunt. Ar. *Σ* 376 *ὄφρά οἱ*] *ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον*[3]), Ar. *B* 189* *οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δέ σύνδεσμον* (in *τὸν δ'*), Ar. *Α* 272 *ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον* et Ar. *Λ* 217 *ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγνωσιν* in *Πηλείδήθελ' ἵν' ᾗ ἔθελε.* (schol. *Ξ* 328 non est in A[4]). 2. significat *ἐγκλίνειν* idem atque *βαρύνειν*, quod diserte affirmat Herod. *O* 146 *Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην*] *καὶ τὸ Ζεύς καὶ τὸ σφώ ἐγκλιτέον, τουτέστι βαρυτονητέον* etc. Huc referendum Did. *Ξ* 499 *ὁ δὲ φῆ κώδειαν*] *ὁ μὲν Ζην. καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φή ἐγκλίνει* (scribit *δὲ φὴ κ.*[5]), Por. *Γ* 46 *ἦ τοιόσδε ἐών*] *ἐνταῦθα δὲ ἐγκλίνεται ὁ σύνδεσμος* sc. *ἤ*, nam pergit *ὁμοίως τῷ ‚ἦ καὶ Λαέρτη* etc.' *καί μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἴ*, schol. I 539 *ὦρσεν ἔπι χλούνην*] *οἱ μὲν ἀναστρέφουσιν, ἵν' ᾖ ἐπῶρσεν· οἱ δὲ ἐνέκλιναν, ἵνα γένηται τὸ ἑξῆς ἐπὶ τὴν χλούνην*, sim. schol. *Ψ* 4.

ἐγκλιτικά ea dicuntur verba quae acutum in gravem mutant in oratione continua et in antecedente vocabulo acutum excitant[6] schol. *B* 565 *Γ* 400 *O* 155 *Ω* 569.

ἐγκρίνειν[7]) allegere sc. in numerum versuum suspectorum (= *ἀθετεῖν*), Ar. *Θ* 535—37 *ὅτι ἢ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν — ἢ τοὺς ἑξῆς τρεῖς — ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους.*

ἔδει oportuit, in Aristonici reliquiis crebro invenitur, ubi structuram aliquam Homeri esse propriam adnotat et eam ponit, quae ex usu recentiorum exspectetur. Rarius dicit *ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν* et *ἐχρῆν*. Ar. *B* 353 *ἀστράπτων*] *ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται, ἔδει γὰρ κατανεῦσαι ἀστράπτοντα*, *E* 27* *πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δάρητος τὸν μὲν ἀλευόμενον, τὸν δὲ κτάμενον* (Hom: *υἷε*), *E* 774 *ὅτι τὸ κατ' ἀμφοτέρων ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τέταχεν· ἔδει γὰρ ‚ἧχι ῥοὰς Σιμόεις καὶ Σκάμανδρος συμβάλλετον'.* Conf. Ar. *Α* 340 *E* 878 *I* 313 *Ξ* 235 *O* 666 *X* 379 *Ψ* 413 Did. *Z* 71 schol. *T* 114 *Ω* 588, plenior formula *ἔδει εἰπεῖν* Ar. *E* 661 *P* 178 schol. *Δ* 503 *H* 56 *K* 404* *P* 14*, *ἔδει φάναι* Ar. *P* 70, partic. *δέον* Ar. *B* 621. Nec minus dicitur de quavis re quam postulat analogia schol. *Γ* 387 *ναιεταώσῃ*] — *ἔδει μὲν ναιεταούσῃ*, *Λ* 480 Aristarchus scribit *λίν, ἔδει περισπωμένως, ὡς μῦς μῦν*, conf. schol. *Γ* 47 *Σ* 285 — aut ipse usus Homericus Ar. *E* 64 *ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν, αἳ πᾶσιν κακὸν Τρώεσσι γένοντο ἑαυτῷ τε, ἔδει γὰρ αὐτῷ τε*, Ar. *Σ* 230 duo versus damnantur — *οὔτε τὸ οἷσι βελέεσσι ὑγιῶς εἴρηται τοῖς ἑαυτῶν. ἔδει γὰρ τοῖς ἀλλήλων*, conf. Ar. *T* 94 *Ψ* 810, *ἔδει εἰπεῖν* Ar. *Ψ* 843, *δέον* Ar. *H* 127.

ἔθος, εἰθισμένον, εἰωθός consuetudo. Dici possunt de quavis re quae propria est poetae. Did. *Γ* 10 *παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὁμήρῳ* genetivum *ὄρευς* esse adnotatur, schol. *B* 765 *τοῦτο δὲ ἔθος τῷ ποιητῇ πολλάκις ἐν μονοστίχῳ πᾶσαν ἀρετὴν ἐμφαίνειν ὡς τὸ „καλή τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα"*. Ar. *Z* 311 *ὡς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη*] *ἀθετεῖται, ὅτι πρὸς οὐδὲν τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ εἰθισμένον.*

Sed inprimis usurpantur de forma dicendi qua uti solet poeta: Ar. *Α* 14* *στέμματ'*] *ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ ἑνικῶς λέγειν*, Ar.[8]) *B* 284 *ἔθος αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι*, Ar. *E* 734 *ἐπανέλαβε, ὡς ἔθος αὐτῷ, τὴν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον* (formula usitata *ἡ δέ*, qua non

---

[3]) de re conf. Lehrsii *quaestiones ep.* p. 104 § 2.

[4]) Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 15.

[5]) Buttmanni *lexil.*[4] I 228, 2 et Lehrsii *Arist.* p. 84.

[6]) conf. Lehrsii *quaest. ep.* p. 102 sequ.

[7]) de verbis quae in scholiis Hom. de athetesibus occurrunt conf. Lehrsii *Arist.* p. 328 sequ. et Ludw. *Did.* I 109 sequ.

[8]) Didymo attribuit Ludw. *Did.* I p. 212 sequ.

novum subiectum inducitur), atque eadem res Ar. *Θ* 321 *Ὁμηρικὸν ἔθος* appellatur. Ar. *Ξ* 58 *ὅτι Ὁμηρικὸν τὸ ἔθος ὥστε ἔξωθεν τὸ τὶς προσλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἄν* (Hom. dicit *γνοίης ἄν* non solum ubi quis se convertit ad aliquem, sed etiam ut personam indefinitam significet), Ar. *Ω* 58 *Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν*] *ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν· Ὁμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος* h. e. recentior usus postulat genetivum, ubi Hom. ponere solet accusativum personae, cuius tanguntur partes corporis. Haec explicandi ratio, ut usus aliquis dicendi Homeri i. e. antiquior esse dicatur, ad idem videtur redire atque illa, ut *ἀρχαϊκῶς* structuram compositam esse contendatur. De usu Homerico invenies *ἔθος* etiam Did. *B* 665 *Ξ* 499 *Σ* 142 (Nic. *B* 488), schol. *A* 465 *K* 408[9]) *Π* 430, *ἐθίμως* schol. *Δ* 343. Quod contra Homeri usum est dicitur *παρὰ τὸ ἔθος* Ar. *O* 333 et de eadem re Ar. *B* 621 *παρὰ τὸ εἰθισμένον*.

Neque vero Homeri tantum usus dicendi *ἔθος* vocatur, sed quaelibet poetarum dicendi consuetudo: Ar. *E* 774 *ὅτι τὸ κατ' ἀμφοτέρων ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τέταχεν — τούτῳ δὲ τῷ ἔθει πεπλεόνακε καὶ Ἀλκμάν· διὸ καὶ καλεῖται Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι αὐτὸς* (l. *αὐτῷ*)[10]) *πρῶτος ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι τῷ τοιούτῳ ἔθει πεπλεόνακεν*, res eadem commemoratur Ar. *Y* 138 — conf. Nic. *Y* 463, schol. *A* 234 *Ἀττικὸν ἔθος*.

Statim verba adiungam, quae usitata sunt in Homeri consuetudine adnotanda:

εἴωθε et *εἴθισται* Ar. *E* 228 *δέδεξο*] *ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ πεπίθωντα, λελάχωσι*, Ar. *Z* 400 *ὅτι κόλπον τὰς ἀγκάλας νῦν εἶπεν. εἴωθε δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν*, Ar. *I* 337 *ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν*. conf. Ar. *B* 435 860 *I* 694 *K* 10 *Ξ* 37 *Π* 123 *X* 322 *Y* 454 *Ω* 304 schol. *A* 1 (p. 4, 24) 115 *Θ* 475 *K* 1 *O* 4, *εἴθισται* Ar. *Γ* 263[11]) Did. *P* 134. De structurae proprietatibus hoc verbum occurrit Ar. *Π* 507 — *εἴωθε τοῖς οὐδετέροις πληθυντικοῖς πληθυντικὰ ῥήματα συντάσσειν, ὡς σπάρτα λέλυνται*", Ar. *Π* 515 *ἡ διπλῆ, ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν πάντοσε ἀκούειν, εἰς πάντα τόπον ἀκούειν, ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων*. Huc trahendum Ar. *H* 149 *I* 542 *Ξ* 58 *P* 700 *Y* 138 Nic. *Δ* 310 *Θ* 306 *Y* 463 *Ψ* 802 Por. *P* 608 (p. 142, 13). — Conf. etiam *συνήθεια, συνήθης*.

εἶδος species, eodem sensu *εἰδικόν*, adv. *εἰδικῶς*.

1. *εἶδος* dicitur vocabulum angustioris notionis, quod comprehenditur altero amplioris, *τῷ γένει* (ubi v.). Sic *εἶδος* Ar. *A* 63 *Δ* 343 *Π* 407 *X* 494 schol. *A* 62 *B* 263 *H* 12* *K* 29 258 268 *Λ* 96* saepius. Simul ponuntur *εἶδος* et *γένος* Ar. *E* 162* Nic. *Ω* 221 schol. *A* 69 et *εἰδικόν* et *γενικόν* Ar. *Θ* 47 schol. *P* 21, *τῷ εἴδει τὸ γένος δεδήλωκεν* Ar. *Λ* 532 *O* 252, *τῷ εἰδικῷ τὸ γενικὸν ἐσήμανεν* Ar. *Λ* 612, *εἰδικῶς* legitur Ar. *A* 63 *I* 542.

2. Inde transfertur ad singularem dicendi speciem significandam, sive conspicitur in vocabulis conformandis schol. *Ξ* 509 *ἀνδράγρια ὡς ἀντάξια. καὶ γὰρ σύνηθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος, καὶ γὰρ ζωάγρια εἶπε καὶ βοάγρια καὶ μοιχάγρια*, sive in structura schol. *Λ* 310 *ἔργα γένοντο*] *ἀρχαϊκώτερον συντέτακται καὶ πολύ ἐστι παρ' αὐτῷ τὸ εἶδος*, sive in toto filo, quo fit, ut singula scripturae genera *εἴδη* vocentur: *διήγησις* schol. *E* 9, *θρῆνος* schol. *Σ* 314.

---

9) de huius scholii origine vide nunc Ludw. *Did.* I 320.

10) *Spec.* I. p. 13.

11) vera docuit de scholiastae consilio Ad. Roemer, *Beiträge zur Kritik und Exegese griechischer Schriftsteller*, Programm, Kempten 1892, p. 17, sed dubito an quam proponit coniectura: *εἴθισται γὰρ λέγειν κλισιάων⟩ Σκαιάων* non necessaria sit.

εἰκάζειν similem facere, Nic. *Γ* 423 *Ἀφροδίτη γραΐ εἴκασται*, comparare Nic. *Θ* 213 *τοσοῦτον εἰκάζει τὸ διάστημα ἐκεῖνο ὡς ἐντὸς βέλους εἶναι τὴν τάφρον*. schol. *Λ* 383 *τὸ ἴδιον πάθος ἐπὶ πάντας εἰκάζει*. Proprium verbum inprimis recentiorum est de similitudinibus Homericis schol. *Λ* 596 *δέμας πυρὸς*] *τὴν σφοδρότητα τῆς μάχης παρίστησι, πυρὶ* (ex cod. Towl., Dind. *περὶ*) *τὴν γενομένην ἐν αὐτῇ φθορὰν εἰκάσας*. Conf. Nic. *M* 49 Por. *Θ* 338 schol. *B* 87 *Γ* 151 197 *Δ* 274 *K* 437 *Λ* 475 *N* 137 *P* 657 *Σ* 110 *T* 350. eodem sensu *παρεικάζειν, παραβάλλειν*.

εἰκών similitudo, non occurrit nisi apud recentiores schol. *Γ* 33 *Δ* 274 *K* 5 *M* 278 *Π* 352 *P* 133, 657. veterum est *παραβολή*, ubi v.

εἶναι esse, significare. Ar. *A* 106 *ὅτι ἅπαξ εἴρηται τὸ κρήγυον, καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν*, Ar. *A* 159 — *τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων*, Ar. *Θ* 28 Zen. erravit, quod formam *τεοῖο* in textum recepit, *τοῦτο γάρ ἐστι τοῦ σοῦ*, Ar. *Θ* 209 *ἀπτοεπές* fortasse derivandum ab *ἀπτόν, τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές*, conf. etiam schol. *A* 120 232 *B* 543 *Δ* 449 etc. significantius dicitur *εἶναι ταὐτόν* cf. *ὁ αὐτός*. Adverbium accedit *κυρίως*, proprie significare, schol. *I* 63 *P* 228 *Ω* 319. Ubi commemoratur ex notione quodammodo generaliore alteram esse derivandam, *ἐκ* usurpatur: Ar. *Δ* 307 *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον ὅτι ἐκ τοῦ ἔγχει ὀρεξάσθω ἐστὶν ἔγχει παταξάτω τις αὐτόν*.

Frequentissimae sunt formulae hae: *ὅ ἐστι* Ar. *Γ* 103 *οἴσετε* idem valet quod *φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἶσε, ὅ ἐστι φέρε*, Ar. *H* 305 *φοίνικι φαεινόν*] *ὅτι ἀντὶ τοῦ φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, ὅ ἐστι κεχρωτισμένον*, Ar. *Θ* 139 Zen. scribit *ἄγε νῶϊ φόβονδε, ὅ ἐστιν ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς*, conf. Ar. *Θ* 377 *Λ* 62 244 Did. *A* 423 *I* 602 schol. *A* 65* 195 250 498 517 et persaepe. Notabiles duo loci schol. *B* 574 *πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἥ ἐστι Πελοπόννησος* et *Z* 134 *ἅ ἐστι Διονυσιακὰ μυστήρια*.

τουτέστι Ar. *Z* 459 — *φρῖκα τουτέστι τὸ τοῦ ὕδατος ἐπανάστημα*, Nic. *Δ* 214 *εἰς τοὐπίσω ἤχθησαν, τουτέστιν ὑπέστρεψαν*, conf. Ar. *Γ* 36 schol. *A* 4 250 *B* 13 219 etc.

ἵν' ᾖ formula significatur praecepto aliquo dato, quid inde efficiatur. In aliis igitur scholiis pro varia eorum condicione aliis rebus explicandis inservit. Didymus lectione allata qualis evadat sensus, enarrat. *A* 519 *Ἀρίσταρχος τὸ Ἥρη κατ' εὐθεῖαν, οὐ κατὰ δοτικήν, ἵν' ᾖ ὅταν με ἐρεθίσῃ ἡ Ἥρη, ἐχθοδοπῆσαί με ἐφήσεις*, *B* 462 *οὕτως χωρὶς τοῦ ῑ, ἀγαλλόμενα, Ἀρίσταρχος, ἵν' ᾖ τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα*, al. Aristonicus ubi versatur in usu Homerico explicando, formula *ἵν' ᾖ*, quid postulet sermo vulgaris, indicat, inprimis ubi statuit praepositionem omissam esse *A* 596* *ὅτι ἐλλείπει ἡ παρά πρόθεσις, ἵν' ᾖ παρὰ παιδός*, *B* 576 — *παραλέλειπται ἡ ἐκ πρόθεσις, ἵν' ᾖ ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατὸν νηῶν ἦρχεν*, conf. *Δ* 244 *Z* 2* al. et ubi praepositionem mutatam esse sumit *Z* 92 *ἐπί*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τῆς παρά, ἵν' ᾖ παρὰ γούνασιν*, sed etiam de aliis rebus *Π* 636 *ῥινοῦ τε βοῶν τε*] — *ἢ τὸν τε σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἵν' ᾖ ῥινοῦ βοῶν τουτέστι τῶν ἀσπίδων*. Ita etiam in recentiorum scholiis legitur *ἵν' ᾖ* *A* 160, *B* 339 etc. et in Nicanoris *Θ* 106. Sed Nicanor saepissime tum exhibet, cum quae distinguendi nota aliqua posita inter se coniungenda sint verba exponit. Accipite exempla *A* 229 *κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι*] *δύναται δὲ βραχὺ διαστέλλεσθαι ἐπὶ τὸ εὐρύν, ἵν' ᾖ Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι*, *A* 558 *τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς*] *διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐτήτυμον ἵν' ᾖ ἀληθὲς κατανενευκέναι*, sim. *A* 88 144* 153 saepius.

ἔστι γάρ formula Aristonicus eodem sensu, quo *ἵν' ᾖ* utitur, namque ut significet *πεδίοιο* idem esse ac *διὰ πεδίοιο* dicit *Z* 2 *ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, ἵν' ᾖ διὰ πεδίου* et *E* 222 *ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου γάρ*. Verbum quod hoc loco facile intellegitur, invenies *A* 429* *χωό-*

μενον — γυναικός] *ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, ἔστι γὰρ περὶ γυναικός*, Π 222 *ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, ἔστι γάρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει.* Ubi quid vox significet vocabulo generalioris notionis notatur praeter nominativum Ar. Κ 322 *ὅτι τὸ τούς οὐκ ἔστιν ἄρθρον*, et similiter Ar. Β 527 Nic. Β 132, (*ἀγείρω*) *ἐνεστώς ἐστι* schol. Π 129, *εἶναι δυικόν* Ar. Α 216 schol. Π 392, *ὑπερθετικόν* Ar. Δ 139 al. etiam genetivus usitatus est: Ar. Γ 103 *πρὸς τὸ οἴσετε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου*, schol. Κ 67 *ἄνωχθι*] *ἐνεστῶτός ἐστι καὶ παρατατικοῦ μᾶλλον ἤπερ παρακειμένου*, et verbo omisso schol. Α 496 *ἀνεδύσετο*] *παρατατικοῦ παθητικοῦ*, et schol. Ι 193 *ταφών, δευτέρου ἀορίστου*, schol. Ι 106 — *γενικῆς ἐστι πτώσεως* (*διογενεῦς*), schol. Ε 196 *τὸ κρίμνον οὐδετέρου γένους ἐστίν, εἶναι τρίτου προσώπου* Ar. Κ 545, schol. Ο 155, Ar. Ι 160 *τὸ ὅσσον οὐκ ἔστι πλήθους*, Ar. Ρ 599 *ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστιν*, similiter *κατά* c. acc. invenitur Ar. Γ 11 *εἰ κατ' αἰτιατικήν ἐστι, χωρὶς τοῦ ν̄ γράφεται* (sc. *ἀμείνω*) et Nic. Ρ 37.

Haud aliter atque *εἶναί τι* usurpatur *εἶναι ἀντί τινος*, sive notatur forma, sive structura, sive vox, quae discrepat ab usu sermonis vulgaris. Ar. Α 141* *ὅτι τὸ ἐρύσσομεν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐρύσσωμεν*, Ar. Δ 335 *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπί καὶ πτῶσις ἐνήλλακται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρῶας ὁρμήσειεν* (Hom.: *Τρώων ὁρμήσειε*), Ar. Β 809 — *καὶ ἔστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι*, Nic. Ψ 181 — *ἔσται τὸ τούς ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τοῦ οὕς.* Recurrit *εἶναι ἀντί* Ar. Α 159 564 Γ 103 Δ 22 139 208 Η 202* etc. Nic. Β 132 Δ 214 Ζ 109 150 ct. schol. Α 67 299 Β 339 Ν 586 Ω 293, *εἶναι ἓν ἀνθ' ἑνός* Ar. Ψ 661.

Idem significat *εἶναι ἐπί* his locis: Ar. Ι 116 *ἀντί νυ πολλῶν*] *ὅτι τὸ ἀντὶ ἐπὶ τοῦ ἴσον ἐστί. τὸ γὰρ λεγόμενον, ἴσος ἐστὶ πολλοῖς*, Ar. Ν 236 *ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν*, Ar. Σ 136 *ὅτι τὸ νεῦμαί ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τοῦ νέομαι.* Praeterea *εἶναι ἐπί* semper ita ponitur, ut sit pertinere, referendum esse ad: Ar. Β 872 *Νάστης Ἀμφίμαχός τε — ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων*] *ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει*, Ar. Γ 155 *ὅτι Ζην. γράφει ὦκα* (pro *ἧκα*). *εἴτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ὦκα ἐπορεύετο, ἀπρεπὲς ἔσται, εἴτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ὦκα διελέγοντο, ἀνάρμοστον.* Conf. Ar. Γ 244 Ι 235* Π 748 Did. Χ 324, Nic. Β 642 Ρ 37 schol. Ε 22.

Hoc sensu cum *ἐπί* promiscue sed rarius *κατά*: Ar. Ι 128 *ἀμύμονα*] *ὅτι χωρὶς τοῦ σ̄ γραπτέον*·[12]) *οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἔργων. ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν γυναικῶν ‚αἳ κάλλει ἐνίκων'.*

εἶναι ἀπό, ἐκ, παρά ductum esse a. (verbum proprium *ἐκπίπτειν*).

εἶναι ἀπό. schol. Β 484 *ψιλωτέον δὲ τὸ ἔσπετε, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔπω ἐστίν*, schol. Δ 412 *τέττα*] — *οἱ δὲ κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέτλαθί φασιν εἶναι*, conf. schol. Α 216 324 Γ 47 Δ 66 al.

εἶναι ἐκ schol. Α 569 *καθῆστο* derivandum est ab *ἕζω*, *εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ἧμαι* ct. conf. schol. Φ 14 al.

εἶναι παρά Ar. Θ 209 *ἀπτοεπές*] — *καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἡ ἄγαν πτοοῦσα, ἢ παρὰ τὸ ἄπτον*, schol. Α 317 *κνίσῃ*] — *ἔστι παρὰ τὸ κνίσω* conf. schol. Α 467 Κ 290 etc.

εἶναι εἰς pro *λήγειν εἰς*, exire in, occurrit schol. Κ 67 — *ὁ μὲν οὖν Ἀπολλώνιος εἰς ε̄ βούλεται εἶναι τὰ τοῦ παρακειμένου προστακτικά.*

Restat, ut de sensu praegnanti verbi *εἶναι* (= *γεγράφθαι, κεῖσθαι*[13]) dicamus. Ar. Θ 191

---

[12]) fallitur, cf. Lehrsium apud Friedl. et Ludw. *Did.* I p. 300 ad h. l.

[13]) Heubach, *quibus vocabulis artis criticae propriis usi sint Homeri* (*codicis Veneti A*) *scholiastae Specimen.* Progr. Eisenach 1889. p. 21.

ἀθητέον τὸν προκείμενον στίχον (185) *ἐν ᾧ τέσσαρά ἐστιν ὀνόματα* numero duali sequente, sim. Ar. *Ψ* 843. Saepius invenitur *οὐκ εἶναι*, ubi versum vel vocabulum in editione aliqua non fuisse commemoratur. Did. *O* 33* *οὔτε παρὰ Ζην. οὔτε παρὰ Ἀριστοφάνει ἦν*, *P* 134—136 *παρὰ Ζην. καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ' στίχοι*, Did. *Σ* 10 11 *ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ β'*, Did. *Ω* 269 *οὐκ ἦν παρὰ Ζην.* quod etiam *Ξ* 114, ubi est *Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτει· παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν* (ad Aristonicum adnexum[14]) Duentzer[15]) restituit nominibus commutatis, id quod Dindorfius in addendis[16]) denuo profert, quasi primus viderit. Etiam quae leguntur *E* 785 — *ἔν τισι δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος διὰ τὴν ὑπερβολήν* Didymo vindicabimus, quanquam verba novissima ab epitomatore fortasse adiecta sunt. Ceterum hoc scholium pertinere ad *E* 786 inspicienti Homerum continuo liquet.

De voce quae non scribitur habes Did. *K* 362* *ὅ τε σύνδεσμος οὐκ ἦν ἐν ταῖς Ἀριστάρχου.*

οὐδὲ εἶναι legitur Did. *Θ* 371 372* *οὐδὲ παρὰ Ζην. ἦσαν*, Did. *T* 387* *οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι*, et cum Aristonico coniunctum *K* 240 *οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου ἦν*, sim. *Λ* 13 14 *Θ* 284, *Σ* 597 598 *οὗτοι οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν.*

εἶναι ἐκ de versu aliunde transposito usurpatur Ar. *I* 694 *ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων ἐστὶν ὁ στίχος.*

εἰς praepositione verbo *λήγειν* omisso indicatur in quas exeant litteras vocabula, velut *τὰ εἰς ᾱ θηλυκά* *Α* 317, *τὰ εἰς η̄ οὐδέτερα* schol. *Π* 392, *τὰ εἰς υ̅ς̅ μονογενῆ* schol. *B* 4, *τὰ εἰς δ̅α̅ς̅* schol. *Δ* 66, *τὰ εἰς θ̅ε̅ν̅* schol. *N* 28, *τὰ ὀξυνόμενα τῶν εἰς μι* schol. *Α* 577, *εὐθεῖα ἑνικὴ εἰς ν̄* schol. *Π* 430, *τὰ εἰς τ̅ω̅ρ̅* schol. *T* 398.

εἰςάγειν introducere personam vel rem, Ar. *Z* 457 *H* 422 *Σ* 219 *Φ* 388 *Ψ* 295 *Ω* 735 Por. *T* 108 *Ω* 527 schol. *Γ* 103 *I* 453 *M* 4 25 *Ξ* 1 11 *P* 648 *Σ* 215 497 *Ψ* 383. Conf. *παρειςάγειν.*

εἰςβάλλειν, sensu intransitivo = *ἄρχεσθαι*, legitur Ar. *H* 328* *πολλοὶ γὰρ*] *ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ αἰτιώδους εἰςέβαλεν ἀρχαϊκῶς.*

εἰςφέρειν inferre afferre, schol. *P* 50 *Ω* 20, *πληθυντικῶς* (*ἐς ἕκαστον*) Ar. *I* 180.

ἐκ praepositione indicatur et vocabulum aliquod sive derivatione sive flexione formatum esse ex altero: schol. *Α* 317 *τὸ κνισμός ἐκ τοῦ κνίζω* et simil. schol. *Α* 420 *Δ* 412 *Λ* 559 811 etc. schol. *Α* 566 *ὥσπερ γὰρ ἐκ τοῦ τιθέασιν, τιθεῖσιν, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ ἔασιν, εἰσίν*, schol. *Α* 496 *ἐκ τοῦ βῶ βιβῶ βίβημι ὁ μέλλων βήσω* (schol. *Δ* 260 non est in *A*[17]); et significationem alteram ex altera esse translatam: schol. *Δ* 171 *πολυδίψιον — πολυπόθητον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν διψώντων καὶ ἐπιθυμούντων πότου, ἐξ οὗ ἄνυδρον*, conf. schol. *B* 543 *K* 375 *Λ* 677 — vide *ἀπό.*

ἑκάτερα utraque, et quae procedunt et quae sequuntur verba; *ἑκατέροις προςδίδοσθαι* Ar. *M* 49 *O* 660 Nic. *Δ* 147 *I* 655* *Λ* 746 *M* 333 *Π* 365 811* *Y* 29 *Φ* 11 *Ψ* 71 285 *Ω* 247 schol. *Λ* 699* *O* 299*. Singularis *ἑκατέρῳ* Nic. *B* 450 *O* 171. Eodem sensu

ἑκατέρωθι προςδίδοσθαι Nic. *X* 129 428 et *ἑκατέρωσε προςνέμεσθαι* Nic. *M* 170, *συνάπτεσθαι* Nic. *N* 461, *προςδίδοσθαι* Nic. *Σ* 68 *Y* 21 *Ψ* 97 866.

---

14) de locis id genus disputatum est *Spec.* I p. 5.

15) *Zen.* p. 168 adn. 23.

16) vol. II p. 389.

17) Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 14.

ἐκδέχεσθαι accipere, intellegere, cum infinitivo coniungitur apud Nicanorem *Α* 580 *οἱ μὲν — τὸ στυφελίξαι ὑποτελείαν στίζουσι στιγμὴν, ἐκδεχόμενοι αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ῥῆμα* et statim infra *ἐκδεχόμενοι συνεκδοχικῶς ὑπακούεσθαι τῷ στίχῳ τὸ ἐθέλῃς*, sed saepius cum accusativo Ar. *Α* 270 *ἀπίης] — οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον*, Ar. *Φ* 281 *ἡ διπλῆ ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγαλέον τὸν ὑγρόν*. Locis eiusmodi *ἐκδέχεσθαι* prope abest a notione interpretandi et cum *ἀποδιδόναι* promiscue usurpatur Ar. *Ι* 404 *πρὸς τοὺς γλωσσογράφους, ἀφήτορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας. καὶ Ζην. δὲ οὕτως ἐκδέδεκται* et schol. *Α* 5 *Διὸς βουλὴν οἱ μὲν τὴν εἱμαρμένην ἀπέδοσαν, ἄλλοι δὲ ἐξεδέξαντο δρῦν ἱερὰν μαντικὴν τοῦ Διός* etc. — Redit *ἐκδέχεσθαί τι* Ar. *Ζ* 153 *Θ* 19 *Ι* 206 *Κ* 335 *Π* 163 234 *Ψ* 679 (accedente *ἓν ἀνθ' ἑνός*), Nic. *Χ* 202 *Ω* 528 Por. *Β* 485 schol. *Ζ* 31* *Ι* 539 *Ω* 532. Eodem sensu atque Did. *Υ* 114 *'Αρίσταρχος τὸ ἢ ἄρθρον ἐκδέχεται — Ζην. δὲ ῥῆμα ἐκδεξάμενος* et simil. schol. *Φ* 252, Did. *Ξ* 499 dicitur Ar. *Γ* 371 *ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστόν*. Conf. *δέχεσθαι*.

ἐκδέχεσθαι ἐπί et *ἀντί* promiscue usurpantur schol. *Χ* 491 *ὑπεμνήμυκε] — ὁ 'Αρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανένευκεν ἐκδέχεται. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός*. Contra *ἐκδέχεσθαι ἐπί* idem est atque intellegere de, referre ad (*ἀναφέρειν*) schol. *Ρ* 614 *ἐκδεκτέον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ 'Ιδομενέως*.

ἐκδοχή interpretatio. Ar. *Λ* 155 *πρὸς τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν* etc. et schol. *Α* 120 — conf. *ἐξήγησις*.

ἐκεῖ illic, Ar. *Ε* 60 *Θ* 557 *Κ* 175 *Λ* 604 767 etc. Did. *Σ* 171 Nic. *Α* 609 Por. *Θ* 25 schol. *Μ* 278 *Ψ* 104 757 etc. Usitatum cum exemplum affertur *ὡς ἐκεῖ* Ar. *Θ* 373 *Υ* 58 114 *Φ* 185 Did. *Δ* 282 *Ν* 617 *Ξ* 485 *Ρ* 54 Nic. *Λ* 421 *Μ* 77 *Φ* 55 schol. *Γ* 339 *Ε* 334 etc. et *ὡς κἀκεῖ* Ar. *Γ* 277 *Ν* 1 Nic. *Γ* 156 *Ι* 46 *Λ* 484 *Ο* 41 etc. schol. *Κ* 142 *Τ* 336 ct. Eodem sensu quo *ἐκεῖ* usurpatur

ἐν ἐκείνοις (quocum conferendum *ἐν ἄλλοις*) Ar. *Ι* 19 et ubi exemplum profertur *ὡς ἐν ἐκείνοις* schol. *Ε* 334 *Θ* 150; Aristonicus praefert *ὡς ἐπ' ἐκείνου* *Γ* 211 *Ρ* 221 *Σ* 283.

ἐκεῖθεν illinc, versus *μετηνέχθησαν* Ar. *Θ* 390.

ἐκλαμβάνειν accipere, e multis illis intellegendi verbis fere Aristonici proprium: *Α* 189 *ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπερ ἐκλαβών τις προσέθηκεν*, *Δ* 208 — *ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν* (Homeri *θυμὸν ὄρινεν*), *ὡς ὁ διασκευάσας ἐκλαβὼν ἔταξε τοὺς ἑξῆς εἴκοσι στίχους*, *Θ* 73 74 *ἀθετοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεύς, οὐ πλείους — ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς*, conf. *Β* 872 *Γ* 28 *Ζ* 507 *Ο* 511. Similiter dicitur *ἐκλαμβάνειν ὡς* schol. *Ρ* 643 *μήποτε οὖν οὐχ ὡς τοπικὸν ἐπίρρημα* (*πῃ*), *ἀλλ' ὡς παραπληρωματικὸν σύνδεσμον ἐκληπτέον*, et *ἐν ἴσῳ* Ar. *Γ* 220 *τὸ φαίης* ex usu Homerico *ἐκληπτέον ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν*.

Quo quid modo accipiendum sit, adverbiis accuratius definitur Ar. *Μ* 346 *πρὸς Ζην., ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τοπικῶς* (sc. *τὸ ὧδε*), *Π* 561 *ἀμφίβολον — ἢ τοπικῶς ἐκληπτέον τὸ αὐτοῦ*, *Σ* 77 *πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἀεκήλια ἐκληπτέον, κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἑκήλου*, *Ν* 734 *κατὰ συναλοιφὴν ἐκληπτέον* et sim. *Ξ* 239, *Ο* 11 *ὅτι κατὰ τὸ πλῆρες ἐκληπτέον κῆρ, εἶτα ἀπινύσσων*, *Π* 454 *ὅτι σαφῶς νήδυμον μετὰ τοῦ ν̄ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων ἄρα τόπων σὺν τῷ ν̄ ἐκληπτέον*. Conf. *δέχεσθαι*.

ἐκλύειν dissolvere. Versus damnantur Ar. *Α* 192 *ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς*, Ar. *Δ* 407 *ἡ ἀλκή* et sim. Ar. *Θ* 235 *Μ* 450 *Ξ* 213 *Ο* 610 *Π* 161 Did. *Μ* 382, conf. *ἀναιρεῖν*.

ἐκπίπτειν cadere. Ar. *Λ* 747 *αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἐκπέπτωκεν εἰς ποιητικὴν κατασκευὴν τὸ παρηγμένον ἡρωϊκὸν πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν* e simplici narratione in apparatum poeticum cecidit, transiit. Sed usus proprius huius verbi est de derivatione vocabulorum. Coniungitur aeque ac *πίπτειν, σχηματίζεσθαι* cum eisdem praepositionibus, quas iam in simpliciore verbo *εἶναι* notavimus *ἀπό, ἐκ* (cuius tamen in verbo *ἐκπίπτειν* in his scholiis pro paucitate locorum exemplum non praesto est), *παρά*, quae eodem sensu etiam verbo omisso, quippe quod facile suppleatur, inveniuntur. Ar. *B* 658 *ἀπὸ τοῦ Ἡρακλῆος Ἡρακληείη ἐκπίπτει*, schol. *B* 2 *παρὰ τὸ δύω ἢ δύνω ἐξέπιπτε ῥηματικὸν τὸ δύμος.* — Usus dignus qui attendatur est Did. *Ω* 512 *Ζην. δὲ στεναχῇ διὰ τοῦ ε̄ γράφει. ἐκπίπτει δὲ τὰ διὰ τοῦ ε̄ ῥήματα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ ο̄ λέγω, λόγος* etc. cuius exemplum simile indagare non potui.

ἐκτείνειν producere, *ἐκτεταμένως, ἔκτασις*, opp. *συστέλλειν*. Legitur apud Aristonicum his locis: *B* 499 *ὅτι νῦν μὲν ἐκτεταμένως Ὕλην εἴρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συνεσταλμένως* et *E* 708 ubi redit oppidi nomen — *ὅτι οὕτω συνεσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτέταται δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ διὰ τὸ μέτρον* et *H* 221 *ὅτι ἐνταῦθα συνεσταλμένως, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ ἐκτεταμένως*, *B* 115 *ὅτι κατὰ συστολὴν Ὅμηρος τοιαῦτα ἐκφέρει, δυσκλέα καὶ ἀκλέα, Ἰωνικῶς· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι* et idem *K* 281. — *H* 420* *ὅτι Ἀρίσταρχος νέκυς ἐκτεταμένως, καὶ ὀτρύνοντο, οὐκ ὄτρυνον*, La Rochius in Homeri editione attribuit Didymo[18]), ad quem tota scholii ratio ducit, et vereor ut illud *ὅτι*, quod Dindorfius edidit, recte se habeat. schol. *B* 4 *μόνα τὰ εἰς ῡς̄ μονογενῆ δύναται παρὰ τὴν ἔκτασιν ἢ συστολὴν ἑνικὰ καὶ πληθυντικὰ γίγνεσθαι*, schol. *A* 45 *ἀμφηρεφέα*] *κοινή ἐστιν, οὐκ ἔκτασις*, *E* 576 *Θ* 556 *Ψ* 240, ubi de eadem re dicendum erat, scholium non traditur. Recurrit *ἐκτείνειν* schol. *A* 317 *B* 835 *Δ* 433 (492[19]) *X* 469* aut cum accusativo obiecti coniunctum, aut structura passiva, sed schol. *A* 36* *Ἀπόλλωνι*] *ἐπὶ τῷ διχρόνῳ δεῖ ἐκτείνειν.* Idem quod *ἐκτείνεσθαι* significat *ἔκτασιν ἔχειν* schol. *Γ* 183 *δεδμήατο*] *ἔκτασιν ἔχει ποιητικὴν τοῦ ε̄ εἰς τὸ η̄ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν βραχέων, τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ πεφοβήατο.* Repetitur haec regula *I* 3 de *βεβολήατο*, unde apparet eandem eiusdem auctoris adnotationem fuisse de *πεφοβήατο*, quod utroque loco laudatur.

Ceterum inter *πάθη* fuisse *ἔκτασιν*, ut schol. *Γ* 183 aperte dicitur, ita e schol. *A* 189 concludi potest: *μερίζω, μερμερίζω, καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω*: etenim *μερμηρίζω* a *μερίζω* ex veterum grammaticorum consuetudine derivari nequit, nisi affectionibus. — Conf. *ἐπέκτασις*.

ἐκτίθεσθαι proferre, pro simpliciore *λέγειν* Did. *B* 111 *τὰς Ζηνοδότου γραφάς* et sim. *Γ* 406, schol. *Γ* 200, Ar. *E* 269 *ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ* (*θηλέας*); activum eodem sensu e. g. *H* 255 epitomatoris[20]).

ἐκτραγῳδεῖν tragice enarrare vel potius augere et amplificare, *τὴν ποίησιν* schol. *B* 73, *τὴν ὑπόθεσιν* schol. *Θ* 428.

ἐκφέρειν pronuntiare, pro simplici *λέγειν* inprimis Aristonici est. Ar. *B* 649 — *ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν* (sc. *ἐνενηκοντάπολιν τὴν Κρήτην*, nunc *ἑκατόμπολιν*), Ar. *M* 22 — *καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίοδος τὰ Ὁμήρου ὡς ἂν νεώτερος τούτου· οὐ γὰρ ἐξενήνοχε τοὺς ποταμοὺς* (Troianos dicit) *μὴ ὄντας ἀξιολόγους, εἰ μὴ δι' Ὅμηρον*, conf. Por. *P* 608 (p. 142, 24), passivum

---

18) etiam Ludw. *Did.* I p. 420 nulla dubitatione Didymo vindicavit.

19) Herodiani esse suspicatus sum *Spec.* I 35.

20) Didymo vindicavit Friedlaender.

Ar. *Δ* 22 *πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξενήνεκται.* Sed plerumque adverbia vel quae instar adverbiorum sunt formulae accedunt, quibus accurate quo quid modo pronuntietur significatur: Ar. *Ξ* 516 *κατ' ἐπιδρομὴν τοὺς ἀνῃρημένους*, schol. *Γ* 212 *ἀθρόως*, schol. *Σ* 121 *ἀσαφέστερον*, Por. *P* 608 *κεφαλαιωδῶς*, Por. *M* 10 (414, 25) *κυρίως*.

Praeter hos locos duo genera secerni possunt, alterum ubi adverbium spectat ad formam verborum Ar. *N* 68 *ἡ διπλῆ ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής* (sc. *Κάλχαν Αἶαν* al.), Ar. *Γ* 263 *ἀδιαιρέτως*, Ar. *O* 432 *συνεσταλμένως*, Ar. *B* 115 *κατὰ συστολήν*, Ar. *Π* 31 *κατὰ τὸ περισπώμενον*, Ar. *K* 204 *κατὰ τὸ πλῆρες*, schol. *Φ* 95 *κατὰ σύνθετον*, schol. *Λ* 201 *κατὰ πλεονασμόν*, Ar. *B* 1 *ἀσυνάρθρως*, Ar. *B* 634 *κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε τὰ εἰς η̄ λήγοντα* (*Σάμον* pro *Σάμην*), — alterum ubi respicit ad usum dicendi et ad structuram: *P* 35 *ὅτι ἰδίως ἐξενήνοχεν* (*τίσεις γνωτὸν ἐμόν* pro *περὶ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ*), Ar. *K* 495 — *ἐν σχήματι ἐξήνεγκε, τὸν τρεισκαιδέκατον τὴν ψυχὴν ἀφείλετο*, Ar. *B* 135* in eodem versu *καὶ ἑαυτῷ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενήνοχε τὸ* (*σπάρτα*) *λέλυνται καὶ* (*δοῦρα*) *σέσηπε*, Ar. *K* 378 *παρὰ τὸ σύνηθες* (*ἐμὲ λύσομαι ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν*), Ar. *E* 64 *ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχειν, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο ἑαυτῷ τε, ἔδει γὰρ αὐτῷ τε*, Ar. *E* 700 — *ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν* (*προτρέποντο — ἐπὶ νηῶν* pro *ἐπὶ τὰς ναῦς*), idem notatur Ar. *E* 249, Nic. *B* 696 *ἀσυνδέτως*, Ar. *X* 329 *τὸ ἐκ τύχης συμβεβηκὸς αἰτιατικῶς ἐξενήνοχεν*, quod casu acciderat, quasi consilio agitatum esset reddidit. Similiter de rebus id genus adhibet *ἀποδιδόναι*. — Ar. *B* 297 *ὅτι Ζην. γράφει* (*Ἀχαιοὺς*) *ἀσχαλάαν μίμνοντ' ἐπὶ νήεσσ', τὰ πληθυντικὰ δυϊκῶς ἐκφέρων* esse notionem, quae desideretur, pluralem (*μίμνοντας*), exprimere duali eum elucet ex exemplis, quae iam commemoravimus, maxime Ar. *X* 329, tum disci potest ex loco simili schol. *P* 2 *Τρώεσσι δαμείς*] — *αὐτὸ δὲ τοῦτο διχῶς, ἤτοι ἐπιπεσόντων πάντων τῶν Τρώων δαμείς, ἢ ὑφ' Ἕκτορος, ὥστε τὸ ἑνικὸν πληθυντικῶς ἐξενηνέχθαι*, i. e. notionem singularem exprimi plurali.

Obiter moneam eis quae sequuntur *καὶ Τρῶας κατὰ τὸ πληθυντικὸν ἔφη τόν τε Ἕκτορα καὶ τὸν Εὔφορβον· ὑφ' οὗ μὲν γὰρ ἐβλήθη, ὑφ' οὗ δὲ οὐτάσθη*, ubi *κατὰ τὸ πληθυντικὸν ἔφη* idem est atque *τὸ δυϊκὸν πληθυντικῶς ἐξήνεγκε*, plane aliam rationem loci expediendi contineri; et diversi auctoris esse hanc adnotationem inde apparet, quod qui antecedentia scripsit, duplicem (*διχῶς*) promiserat. Ar. *I* 180 *ἁρμόσει τὸ ‚ἐς ἕκαστον' πληθυντικῶς ἐξενηνεγμένον* necessario Friedlaender scribit pro inaudito hoc sensu *εἰσενηνεγμένον*, quod Dindorfius in textu reliquit.

ἐλλείπειν[21]) deesse, *ἔλλειψις, ἐλλιπής*.

1. Usurpantur de praepositionibus, quae Aristarcho omissae esse videbantur, de quibus disseruit Friedlaender in prolegomenis ad *Aristonici reliquias* p. 24. sequ. Aristonici adnotationes, quas Bekker non ediderat, nunc apud Dindorfium inveniuntur hae: *Φ* 602* *ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου* et saepissime *Δ* 244 *E* 222* *Z* 2* 37* 507 etc., *O* 395* *τεῖχος ἐπεσσυμένους*] *ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐπί, ἐπὶ τεῖχος* Aristonici erit, qui quidem *ὁρμᾶν* *Δ* 335, *βάλλεσθαι* *M* 36, *ἀκοντίζειν* *N* 502 *ἐπὶ* c. acc. requirere statuit (Hom. c. gen. coniungit), *N* 110* — *ἀμυνέμεν — νηῶν*] *ὅτι ἐλλείπει ἡ περί· περὶ νηῶν* conf. Ar. *I* 531 *Π* 522 (ubi v. Lehrsium in Friedlaenderi *Aristonico*), 561, A 111* — *ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι*] *ὅτι ἐλλείπει ἡ περί πρόθεσις*, quod quanquam ad *B* 230 *Ω* 137 Aristonici scholium non servatum est, certe

---

[21]) Heubach, *commentarii et indicis grammatici ad Iliadis scholia Veneta A specimen I*, diss. Jenae 1885 p. 52 sequ. et p. 57 sequ.

non repugnat Aristarchi rationi, qui saepe statuit recentiorem sermonem postulare *περί* ubi Homerus exhiberet solum genetivum (Friedl. p. 26). Dubitare licet de *E* 6* *λελουμένος Ὠκεανοῖο*] — *ἐλλείπει δὲ ἡ ἐξ* num sit Aristonici verbis continuandum. Friedlaender non recepit, quod Bekker iam ediderat, alterum scholium *λείπει ἡ ἐξ*, sed recepit *X* 147 *πηγαὶ — ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου*] *ὅτι λείπει πρόθεσις ἡ ἐκ ἢ ἀπό*, quod ab *E* 6 non ita diversum esse videtur. Sed nescio an sit recentioris *Ξ* 129 *ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων*] *ὅτι ἐλλείπει ἡ ἀπό πρόθεσις, ἀπεχώμεθα.* Num *I* 580 *τέμενος ἑλέσθαι — ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι*] *διὰ τοῦ σ̄, ψιλῆς γῆς, οὕτως αἱ Ἀριστάρχου* Didymo attribuendum sit, quod subsequitur *δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς ἄροσιν* viri docti[22]) dubii haerent. Et profecto, quantum ex Aristonici fragmentis iudicare licet, Aristarchus praepositionem *εἰς* desiderasse non videtur nisi ubi accusativus a verbis movendi pendet (Friedl. p. 26). Haec de praepositionibus.

Praeterea *ἐλλείψεως* genera memorantur haec: *Σ* 596 *οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ*] *ἐλλείπει τὸ ὡς*[23]) Cobetus Aristonico vindicavit addito *ὅτι*, doctrinam Aristarchi esse exposuit Friedl. *Nic.* p. 114.

Ar. *N* 287 *οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο*] *ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὄνοιτό τις.* Nec minus omissum esse *τὶς* Aristarchus voluit, ubi secunda persona usurpatur conf. Friedl. *Arist.* p. 7 sequ. Aliter res se habet *Y* 223 *τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο*] *ὅτι ἐλλείπει τὸ τινῶν, τούτων τινῶν· οὐ γὰρ πασῶν ἠράσθη.*

Ar. *Π* 203 et 496 *ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων* in eo *ἀποστροφῆς* genere, ubi poeta initio ipse enarrat, quid quis dixerit, deinde illum inducit loquentem[24]).

Participium supplendum esse ducebat Aristarchus etiam *T* 81 *ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι*, ubi Did. *ὁ Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὸ οὕτως χρώμενος.* — Ex eis quae antecedunt, participium subauditur schol. *Ξ* 81* *βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ*] *ἐλλείπει τὸ ἢ μείνας ἁλώῃ* et in scholio simili et eiusdem procul dubio auctoris *Σ* 472*. — Ex sententia *ἔλλειψις* statuitur etiam schol. *Λ* 391 *εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ*] *ἐλλείπει τὸ πρόσθεν* et schol. *Σ* 300.

Ἔλλειψιν ἄρθρου Aristarchum poetae propriam existimasse testatur schol. *K* 408 *Λ* 465. De *εἶναι* verbo omisso mentionem facit Nic. *Γ* 323* *ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι*] *ἐὰν στίζωμεν πρὸ τούτου τοῦ στίχου — ἐλλείπει ῥῆμα εὐκτικὸν τὸ εἴη*, *Θ* 106 *οἷοι Τρώϊοι ἵπποι*] *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ ἵπποι· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει τὴν τοῦ εἰσίν ἔλλειψιν*, *Δ* 400 Aristarchus scripsit *τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων* (nos *ἀμείνω*) et Aristonicus adnotat *ἐλλείπει δὲ τὸ ἔστι ῥῆμα.*

Ceterum Nicanor, qui in numero schematum ellipsin habebat (*M* 29), utitur ea ad difficiliores structuras explicandas *P* 94 *εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθείς, μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοί*] — *ὁ λόγος ἐλλιπής ἐστι, λείποντος τοῦ εὐλαβοῦμαι ἤ τινος τοιούτου*, *O* 41 *ἴστω Γῆ καὶ Οὐρανὸς ὅτι μὴ δι' ἐμὴν γνώμην. ἀλλὰ σπανίως τὰ τοιαῦτα λείπει, καὶ σχεδὸν ἐπὶ μόνων τῶν ὅρκων*, et infra *συνήθης ἐστὶ τῶν ὅρκων ἡ ἔλλειψις.* Contra non admisit *N* 352 et *Z* 479 *καί ποτέ τις εἴπῃσι πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων ἐκ πολέμου ἀνιόντα*] — *οὐ λείπει τὸ ἰδών* et *τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὁρῶν οὐ παραδεχόμεθα.* — optionem dat *Λ* 580.

---

22) conf. nunc Ludw. *Did.* I p. 308 ad h. l.

23) Bekker non ediderat.

24) conf. Friedl. *Arist.* p. 16 sequ.

Memorabiles ei sunt loci, ubi versus aliqui propter hanc vel illam rem suspectus esse videbatur, causa qua quis adductus adscripsisset, in eo posita esse videbatur, quod putasset *ἐλλείπειν τὸν λόγον*, interruptam esse orationem: Ar. *Η* 352 *τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἥμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι* etc.] *ἀθετεῖται, ὅτι ἀγνοήσας τις ὅτι ὑπακοῦσαι δεῖ τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἥμιν τὸ ἔσται, ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προςανεπλήρωσεν.* Nec minus putatur aliquem adiecisse *Φ* 570 *Ω* 205 *ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου*, et *Ω* 45 *μετενήνεκται ὑπό τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον.*

Alias de eis quibus quid deest dicitur *κρέμασθαι* et *ἀποκρέμασθαι.* Similis est locus Ar. *Λ* 110 *ἀθετεῖται ὅτι αἱρομένου τούτου σύντομος γίγνεται ἡ ἑρμηνεία καὶ οὐδὲν ἐλλιπὲς ἔχουσα*, quod positive dicitur *ὅτι πλήρης ὁ λόγος* Ar. *Α* 139 al.

Hanc fuisse causam interpolationis eo magis Aristarchus arbitrabatur quod tum quoque nonnulli locis quibusdam deesse aliquid neque ad finem orationem esse perductam existimabant. Nicanor quidem affirmat *Α* 290 — *οὐδὲν ἐλλείπει, ὡς φήθησάν τινες*, et eodem consilio Aristonicus negat deesse quicquam *Σ* 283 *οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται*] *ἡ διπλῆ, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότερον αὐτὸν οἱ κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. καὶ οὐκ ἔστιν ἐλλιπὴς ὁ λόγος, ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου ,τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν'* (*Α* 29). — conf. *παραλείπειν, λείπειν, παρίεσθαι, ἔξωθεν ὑπακούειν.*

2. Deinde in voce *ἐλλείψεως* usus proprius notandus est de litterarum defectione in medio vocabulo[25]), eodem sensu quo usurpatur *ἔνδεια*, verbum *ἐξαιρεῖν*, opp. *ἐπένθεσις.* schol. *Θ* 409 *ἀελλόπος*] *κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ ἀελλόπους.*

ἐμπεριέχεσθαι contineri, schol. *Λ* 490 *κτητικοῖς μὲν προςτίθεται τὸ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεσεῖν δυνάμενον, πατρωνυμικοῖς δὲ ἐμπεριέχεται.*

ἔμπροσθεν supra; hoc adverbio ad priorem ubi quid dictum est locum remittitur (conf. *ἄνω*) et apud Aristonicum ita ut temporis notio praevaleat *Π* 432 *οὐ δέον ἐπιζητεῖν πῶς ἡ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἴδης ἐστίν*, conf. Ar. *Σ* 155 al. Contra loci notio subest schol. *Ο* 153 *τοῦτό ἐστι τὸ νέφος ὑπὲρ οὗ ἔμπροσθέ φησι* etc., schol. *Ο* 189 *καὶ ἔμπροσθεν περὶ τούτου εἴρηται. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν*, in eis quae praecedunt, Did. *Ζ* 121 *Ν* 257 Ar. *Ι* 657.

ἐμφαίνειν speciem praebere, *ἔμφασις, ἐμφανίζειν, ἐμφανής.*

1. Ar. *Π* 97—100 *ἀθετοῦνται —, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφαίνουσι γεγράφθαι.* Cum participio hoc verbum coniungitur (= apparet) e. g. Ar. *Ι* 347 *Λ* 430. Sed tum potissimum haec verba usurpantur, cum vocabulo aut tota forma dicendi opinio excitatur, quae rerum veritati non respondet[26]). Ar. *Β* 809 *πᾶσαι — πύλαι*] *ὅτι ἔμφασιν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δέ ἐστι, καὶ ἔστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι.* conf. Ar. *Β* 299 *Γ* 75 *Ζ* 169 *Θ* 108 *Ο* 470, et verbum *ἐμφαίνειν* Ar. *Ε* 875.

2. Si species respondet veritati, *ἐμφαίνειν τι* eandem vim habet quam *δηλοῦν*, significare, quocum promiscue usurpatur schol. *Π* 352 *ὅταν ἑνὸς ἔφοδον δηλῶσαι θέλει — νῦν δὲ τὴν τοῦ πλήθους ἐμφῆναι βουληθείς*, porro Ar. *Ω* 257 *Ὅμηρος διὰ τοῦ ἐπιθέτου (ἱππιοχάρμης) τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει*, et simil. Ar. *Ζ* 183 *Μ* 230 Nic. *Λ* 227 *Ν* 107 Did. *Μ* 428 schol. *Β* 210 765 *Ο* 1. Hoc sensu *ἐμφανίζειν* schol. *Κ* 123 *Ψ* 232. conf. etiam *ἐπιφαίνειν* et *παρεμφαίνειν.*

---

[25]) Herodianus hac voce utitur etiam de initio (conf. Lentzium, proleg. p. LXXXVIII) et de fine vocabuli (ibid. p. XCI).

[26]) rem tetigit Lehrsius, *Arist.* p. 63.

Solent accedere comparativi, ubi de duabus sive lectionibus sive pronuntiandi rationibus utra significantius rem ostendat diiudicatur. *μᾶλλον ἐμφαίνειν τι* Nic. *A* 231 *Γ* 151* *Θ* 106 *I* 371 *Π* 31* 686 *Σ* 591, *ἐμφανέστερον ποιεῖν* Nic. *Z* 396, *ἐμφατικώτερον δηλοῦν* Ar. *Ω* 6.

Hoc sensu *ἐμφαίνειν* coniungitur cum *ὅτι* schol. *B* 243 *Σ* 266* et *ὡς* schol. *X* 146. Subst. *ἔμφασις* habemus Ar. *B* 670 *πλοῦτον κατέχευε Κρονίων*] — *Ὁμήρου μεταφορᾷ κεχρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου.* conf. Ar. *O* 622 schol. *H* 56; hoc sensu etiam *ἔνδειξις*.

3. Solet Nicanor absolute dicere *μᾶλλον ἐμφαίνει*, cum certa distinctione res significantius declaratur *B* 112 337 542 *H* 346 *Θ* 152 *Λ* 12 119 etc. Semel Did. *O* 563. Vel interpunctio commendatur *πρὸς ἔμφασιν* Nic. *I* 350* *Λ* 689* (*Φ* 324) et accedente comparativo *πλείονα ἔμφασιν παριστάναι* Nic. *K* 437 et similiter *N* 95* *O* 309 *Π* 46. Conf. etiam *ἔμφασις* Ar. *Π* 161 *P* 172 *Ω* 205 Did. *Θ* 449* schol. *M* 177.

Creberrimum ubi adnotatur aliquid significanter et nervose dici est adiectivum

ἐμφατικός adv. *ἐμφατικῶς*, opp. *ἀνέμφατος*. Did. *A* 108 553 *ἐμφατικὸν τὸ οὔτε δὶς λεγόμενον*[27]) conf. Did. *B* 420 *O* 44 Ar. *I* 44 *Θ* 209 Nic. *A* 30 *I* 375 *Π* 81 128 492 schol. *B* 41 *E* 113 *T* 386, adv. schol. *B* 267 *ἐξυπανέστη*] — *ἐμφατικῶς ὡς τὸ ὑπεξαναδύς*, conf. schol. *I* 496 *K* 522 Did. *Σ* 207, *ἀνέμφατος* Ar. *Π* 123.

ἐμφέρεια similitudo, schol. *H* 93 *πρὸς ἀντιστρόφου ἐμφέρειαν*.

ἐμφέρειν inferre. In his scholiis non occurrit nisi passivum, ubi formam quandam non inveniri adnotatur: Did. *Γ* 406 *οὔτε ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις οὔτε ἐν ἑτέρᾳ τῶν γοῦν μετρίων ἐμφερόμενον πέφυκεν*[28]), *Λ* 101 *μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν*, unde elucet tantundem fere valere *ἐμφέρεσθαι* atque *εὑρίσκεσθαι*.

ἕν unum. Did. *N* 359 *ἐπ' ἀμφοτέροισι*] *διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπ' ἀλλήλοισι. ἓν δὲ δι' ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον* sensus idem in utroque inest, quod Did. *B* 415 *δύναιτο δ' ἂν καὶ διὰ τοῦ πρῆσαι ταὐτὸν δηλοῦσθαι* (sc. *τῷ πλῆσαι*); conf. *ὁ αὐτός*. Semel *ἓν ἐξ ἀμφοτέρων τὸ σημαινόμενον* schol. *I* 327. Ceteris locis, ubi est *ἓν ἐξ ἀμφοτέρων*, res aliter sese habet Ar. *E* 289 *ταλαύρινον πολεμιστήν*] — *ἕν ἐστιν ἐξ ἀμφοτέρων* una exprimitur duabus vocibus notio. Saepius hoc statuit Nicanor: *Y* 396 *ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης*] *ἐκ τῶν τριῶν λέξεων ἓν σημαίνει, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν*, itaque *συναφήν* ponit, *M* 446 *πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην*] — *ἓν τὸ σημαινόμενον, κατὰ τὸ ἔσχατον παχύς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀξύς*, conf. Nic. *N* 237 *Y* 437 *ἓν ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται*. Hoc sensu *δι' ἀμφοτέρων ἓν δηλοῦται* *M* 167, sed videtur ex Nicanore corruptum esse[29]). Huc quoque revocandum *P* 5 *ὑφ' ἓν δὴ προενεκτέον ‚πρωτοτόκος κινυρή', ἡ περὶ τὸν τόκον κινυρά*, quanquam ne hoc quidem integrum[30]). Ad eandem rem significandam Aristonicus dicit *ἀμφότερα πρὸς ἓν ληπτέον* *N* 415 et *πρὸς ἓν ληπτέον μέρος* *K* 505. *Π* 180 in codice est: *ὅτι τὸ χορῷ καλή προσεκληπτέον καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν*, ubi Lehrsius in Friedlaenderi *Aristonico* ad h. l. restituit *πρὸς ἓν ἐκληπτέον*, quam emendationem certissimam Dindorfius neglexit. Ceterum simplicius erit fortasse putare solam *κ* depravatam esse e *ν*, ut scribamus *πρὸς ἓν ληπτέον*.

---

27) sic utroque loco in cod. A, conf. Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 205.

28) Cobeti (*Mnem.* 1876 p. 434) et Dindorfii (*Schol.* II p. 386) coniectura *πέφηνεν* non necessaria videtur.

29) *Spec.* I p. 54.

30) Friedl. *Nic.* p. 99.

ἓν ποιεῖν, unum facere, cum de re quavis dici potest quae compluribus partibus comprehenditur, e. g. de versibus Ar. *Α* 219 *ὅτι Ζην. — τοὺς δύο ἕνα ἐποίησεν*, tum de vocabulis legitur, quae e compluribus partibus in unum redacta sunt Ar. *Π* 202 *μ' ἠτιάασθε*] *ὅτι Ζην. ἓν ποιῶν γράφει χωρὶς τοῦ ῑ μητιάασθε*, schol. *Δ* 410 *Ἀρίσταρχος ἓν ποιεῖ τὸ ἔνθεο ἀντὶ τοῦ ἔνθου*, opp. *δύο ποιεῖν* schol. *Ν* 390. Intransitive dicitur *ἓν εἶναι* schol. *Α* 301* *ἕν ἐστι τὸ ἀνελών*, conf. schol. *Γ* 279 *Ε* 142 *Ξ* 307 *Σ* 481*.

ὑφ' ἕν, ut unum sit, Nicanor[31]) usurpat aut cum verba nullis intervallis pronuntianda sunt: *Ι* 46 — *ἄμεινον ὑφ' ἓν ἀναγιγνώσκειν ,εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων'*, *Μ* 228 *ἀμφίβολον. εἰ μὲν ὑφ' ἕν τις λέγοι ,ὅς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων καί οἱ πειθοίατο λαοί'* etc. conf. etiam Ar. *Ξ* 500, aut minima intercedente distinctione sensus unus est *Α* 231 *ὑφ' ἓν ἡμῶν ὅλον προφερομένων τὸν στίχον* (*δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις*).

Nec minus usitatum est, ubi vocabula coniunctim scribenda esse adnotatur Ar. *Α* 168* *ὅτι δύναται ὑφ' ἓν κεκάμω*, Ar. *Ρ* 658* — *ὑφ' ἓν κεκάμησι*, Ar. *Η* 5 si legitur *ἐπήν* non *ἐπεί*, *προενέκτεον ὑφ' ἓν κεκάμωσι*, *εἰπεῖν ὑφ' ἓν* Ar. *Β* 189*, *ὑφ' ἓν ἀναγιγνώσκειν* schol. *Ζ* 319* *Φ* 252 *Χ* 29 349, verbo non addito tantum *ὑφ' ἓν* schol. *Α* 572 *Β* 312 (*Λ* 652 non est in *A*[32]) *Ν* 390 *Ο* 309.

ἐν in praepositio, ut locus indicetur, ubi quid inveniatur *ἐν Ὀδυσσείᾳ* sim., vulgaris. Notanda videntur haec: Versus laudatur Nic. *Α* 193 — *ὁ πρότερος* (*σύνδεσμος*) *πλεονάσει ἐν τῷ ,ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο'*, simil. schol. *Ο* 3 et saepissime, ubi exemplum affertur *ὡς ἐν τῷ* Ar. *Ζ* 19 *Η* 161 *Φ* 538 Por. *Θ* 1 schol. *Α* 173 299 *Θ* 150 etc. His locis non subintellegemus *στίχῳ*, sed neutrum accipiemus, cum sensu non diverso dicatur *ὡς τὸ* schol. *Α* 173 366 403 436 etc.

De *ἐν ἄλλοις, ἐν ἐκείνοις, ἐν ἑτέροις, ἐν τοῖς ἄνω, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν* etc. diximus sub *ἄλλος* etc. Quibus adde *ὡς ἐν τούτοις* velut hoc loco, Did. *Ζ* 71 et *ἐν οἷς* Did.[33]) *Θ* 408 Ar. *Φ* 446. conf. *διά, ἐπί, κατά*.

Locos, ubi notio subiecta est instrumentalis *ἐν τῷ ἑνὶ σ̄ γράφειν* sim. commemoravimus s. v. *γράφειν* et *ἀναγιγνώσκειν*.

ἐναλλάσσειν[34]) commutare, subst. *ἐναλλαγή* adv. *ἐνηλλαγμένως*. Ar. *Λ* 32 *Ο* 480 *ὁ Ζην. ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν ὁπλισμὸν ἐνήλλαχεν*. adv. schol. *Α* 115. Sed saepissime Aristonicus his verbis utitur de permutatione grammatica eodem sensu atque simplicia *ἀλλάσσειν* et *ἀλλαγή*: *χρόνος ἐνήλλακται*[35]) dicitur, ubi collocatum esse putatur praes. pro fut. Ar. *Ι* 156, quod *Β* 286* est *πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου*; partic. praes. pro partic. ao. *Ζ* 87; inf. praes. pro inf. ao. *Φ* 33 (*πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου*); pot. praes. pro pot. ao. *Ε* 85 quod accuratius *Ρ* 70 *ὅτι τοὺς χρόνους ἐνήλλαχε καὶ τὰ ῥήματα* et *χρόνος καὶ ῥῆμα ἐνήλλακται* *Δ* 539 *Ε* 311*; *ῥῆμα ἐνήλλακται*[36]), ubi accipitur fut. c. *ἄν* pro simplici fut. aut pro ao. c. *ἄν* *Δ* 176 *Κ* 44; *πτῶσις ἐνήλλακται*[36]), ubi sumitur nom. pro gen. *Α* 169* *Κ* 298 *Ο* 462, quod sonat *ἐναλλαγὴ πτώσεως* *Γ* 211 et Did. *Ξ* 208 (ubi acc. pro gen.); dat. pro gen. *Γ* 138 *Κ* 35* *Ξ* 218 *Ρ* 242 ubi verba Aristonici structurae

---

[31]) Friedl. *Nic.* p. 99 sequ.

[32]) Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 14.

[33]) *Spec.* I p. 50 adn. 1.

[34]) Heubach, *commentarii spec. I* (diss.) p. 48 et 58.

[35]) Friedl. *Arist.* p. 4—8.

[36]) ibid. p. 9—11.

scholii Herodiani accomodata sunt[37]) et schol. * signato, ubi *ὅτι ἐνηλλάγη ἡ πτῶσις* male excerptum videtur ex Aristonico, qui perfectum habuit; de hac re *ἐναλλαγὴ πτώσεως* *O* 464 *P* 2. *πτῶσις ἐνήλλακται* et praepositio omissa est[38]), ubi accipitur gen. pro *ἐπί* c. acc. *Δ* 335, *M* 36 *Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τὴν πτῶσιν οὐκ ἐνήλλαξεν.* Sed *I* 632 *φονῆος — ἐδέξατο*] *ὅτι παρεῖται πρόθεσις καὶ πτῶσις ἐνήλλακται ἀντὶ τοῦ καὶ μέν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως* Friedlaender necessario seclusit ineptum illud *καὶ πτῶσις ἐνήλλακται,* quod Dindorfius in adnotatione tantum commemorat, quasi hoc additamentum ullo modo possit defendi.

πρόθεσις ἐνήλλακται[39]) *H* 407 (*ὑποκρίνονται* pro *ἀποκρ.*), *ἡ τῶν ἀναφορικῶν καὶ ἀορίστων ἐναλλαγὴ πρὸς τὰ πευστικὰ συνήθης* schol. *K* 142.

ἐναντίον contrarium. Suspecti sunt versus, quibus contrarium videtur narrari atque aliis locis. Ar. *E* 838 *ἀθετοῦνται στίχοι δύο ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι* etc. *καί τι ἐναντίον ἔχοντες,* Ar. *T* 407 *ἀθετεῖται ὡς περιττὸς καὶ ἐναντίον ἔχων* ubi post *καί* aut *τι* aut *τὸ* puto excidisse. Eandem repugnandi notionem habet *ἐναντίον εἶναί τινι* Ar. *Φ* 570 Por. *Δ* 43 *I* 497. Huc spectant *ἐναντίον τι ποιεῖν* Ar. *Ω* 45, *ἐναντία λέγειν* Por. *A* 52; conf. *ἐναντιοῦσθαι.* Usitatum est *ἐναντίον,* cum vocabulo alterum opponitur, quod contrariam praebet significationem: Por. *Θ* 1 *κροκόπεπλος*] *ὅταν πολὺ σκότους ἔχῃ, ὀλίγον δὲ φωτός. τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος ἐναντίον* (conf. ad *A* 477), schol. *Ψ* 531 — *ἔστι δὲ ἐναντίον τὸ ἥκιστα τῷ μάλιστα,* simil. schol. *P* 204, et Ar. *X* 281 *ὅτι οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ὁ ἀρτιεπής, κατὰ τοὐναντίον τῷ ἀμετροεπεῖ.*

Ipse nonnunquam Homerus contrarium e contrario indicare contenditur, nimirum tum cum negatione notio quaedam negativa non solum tollitur, verum etiam contrarium quam maxime affirmatur[40]). conf. *ἀντικείμενον* et *ἀντίφρασις.* Ar. *A* 281* *οὐκ ἄκοντε*] *ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον,* Ar. *O* 11* *οὔ μιν ἀφαυρότατος*] *ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακουστέον ἀλλ' ἰσχυρότατος,* Ar. *M* 458 *ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη*] — *ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἡρμήνευκεν,* Ar. *O* 155* *οὐδὲ ἐχολώσατο*] *ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακοῦσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο,* Ar. *A* 330 *ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον· οὐκ ἐγήθησεν, ἀλλ' ἐλυπήθη.* Eadem ratione Aristarchus explicavit, quae ironice dicta sunt Ar. *X* 41 *αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον μοι*] *ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν,* itaque Ar. *I* 77 *τίς ἂν τάδε γηθήσειεν*] *ὅτι προσυπακουστέον τὸ καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνήσει καὶ κόψεται,* subintellegendum esse *τὸ ἐναντίον* iam Lehrsius vidit *Herod.* p. 458 comparato Ar. *N* 344.

Iam quae leguntur *K* 515 *οὐδ' ἀλαὸς σκοπιήν*] *ὅτι Ζην. γράφει ἀλαὸν σκοπιήν* integram Aristonici adnotationem esse non posse nemo non videt. Etenim desideratur refutatio lectionis Zenodoteae et explicatio Homeri usus dicendi. Atqui in A illis verbis continuantur haec: *παροιμιακὸν δέ ἐστιν, οὐ τυφλὸς ἐς σκοπιάς, ἀλλὰ τοὐναντίον δεδορκώς. καὶ ὁ ποιητὴς οὐδέποτε εἴρηκε σκοπιὴν τοὺς ὀφθαλμούς,* quae Friedlaender non recepit. At posterior pars utique sapit Aristonici formam dicendi, perfectum enim et praesens ei esse usitatissima qui vel viginti eius adnotationes perlustraverit, cognitum habebit.

Rursus prior pars quamvis mutata ex eo fluxisse videtur, qui cur hoc loco non ad-

---

[37]) Lehrsii *quaest. ep.* p. 90 not.

[38]) Friedl. *Arist.* p. 24.

[39]) Lehrsii *quaestiones ep.* p. 89.

[40]) Lehrsii *Arist.* p. 12.

notaverit Homerum ex consuetudine *τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἐναντίου δεδηλωκέναι*, causam non exploro[41]).

Contrarium fieri ac quod verbis expressis dicitur, adnotat Ar. *Θ* 526 *ὅτι Ζην. γράφει ἔλπομαι εὐχόμενος — τοὐναντίον οἰκεῖον εὔχομαι ἐλπόμενος* et Did. eodem loco; Ar. *Ψ* 119 de poeta dicitur *κτυπέουσαι πῖπτον*] *ὅτι τὸ ἐναντίον ἔφη· πίπτουσαι γὰρ κτύπον παρεῖχον*. Hanc figuram proprio vocabulo appellari *ἀντιστροφήν* recentioribus scholiis traditur.

ἐναντιότης repugnatio, contrarium, schol. *Δ* 222 *χάρμη ἡ μάχη, ἤτοι κατὰ ἐναντιότητα*. Qui *χάρμην* ita explicavit, voce *ἐναντιότητος*, ut est generalioris notionis, utitur, ubi si accuratius dicere volebat, *εὐφημίας* vocabulum eligere debebat.

ἐναντιοῦσθαι adversari. Ar. *E* 807 Zen. versum inseruit, *ἐναντιοῦται δέ*, Ar. *Θ* 39 *τοῖς ὑποκειμένοις*, Ar. *H* 334 *τὰ ἑξῆς* versibus damnatis, Ar. *Y* 234 *τοῖς νεωτέροις* poeta, Nic. *A* 211 explicandi rationi *τό τε ὑπέρβατον τοῦ γάρ συνδέσμου καὶ τὸ διλογεῖσθαι τὰ ἡμιστίχια*. Synonyma *ἀντιπράττειν, ἀντιπίπτειν, διαφωνεῖν, ἐναντίον εἶναι, ἐναντίον τι ἔχειν, ἐναντίως ἔχειν, μάχεσθαι, ἀκατάλληλον, οὐκ ἀκόλουθον εἶναι*.

ἐναντίως ἔχειν adversari, Ar. *Γ* 334, nude *ἐναντίως* Ar. *X* 199.

ἐναντίωσις repugnatio, oppositio. Nic. *M* 178 *ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο*] *ἀνάγκῃ* seiungendum pronuntianti ab eis quae praecedunt *ἵνα σαφέστερον περιστῇ ἥ τε ἐπίτασις καὶ ἡ ἐναντίωσις*, Nic. *A* 280 *τοῦ ἀλλά — ἐναντίωσιν παριστάντος*; conf. *ἀντιτιθέναι*.

ἐνάργεια plus est evidentia vel, ut alii dicunt, repraesentatio quam perspicuitas (Quint. VIII, 3, 61), illustratio (ib. VI, 2, 32), Nic. *A* 548 *αἱ παραβολαὶ — γίγνονται ἐναργείας ἕνεκα*.

ἔνδεια defectio, adhibetur de litteris quae in medio vocabulo evanuisse visae sunt, conf. *ἔλλειψις*. schol. *Z* 261 *μεμακώς, ἐνδείᾳ τοῦ κ̄ μεμαώς*, et in initio vocabuli Ar. *Ξ* 25 *λάκε*] — *οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔληκε, ἐνδείᾳ τοῦ ε̄*.

ἐνδείκνυσθαι declarare, *ἔνδειξις*; verbum occurrit Ar. *Γ* 100 *διὰ τοῦ ἕνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατῆρξεν*, et schol. *Y* 424, subst. promiscue cum voce *ἐμφάσεως* schol. *H* 56.

ἐνδιασκευάζειν interpolare. Ar. *Γ* 395 *ὅτι οὐ δεῖ ἐκ τοῦ ,θυμὸν ὄρινεν' ἐθύμωσεν, ἀλλὰ τὸ παρώρμησεν. δεξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἑξῆς ἐνδιασκευάζει*, ubi suspicari licebit praesens inauditum corruptum esse ex aoristo aut perfecto coll. Ar. *E* 183 *I* 416 *N* 658 *Ω* 130 etc. conf. *διασκευάζειν*.

ἐνέργεια significatio activa, opp. *πάθος*. schol. *T* 398 *τὰ εἰς τωρ̄ κατ' ἐνεργείας τάσσει, ὡς τὸ σημάντωρ, κοσμήτωρ*.

ἐνεργητικόν activum, Ar. *Γ* 306 schol. *A* 113 *Γ* 82, *ἐνεργητικὸν εἶναι* Ar. *Π* 354, *τῷ ἐνεργητικῷ χρῆσθαι* Ar. *Δ* 45 schol. *N* 288, *τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ χρῆσθαι* Ar. *I* 297 *K* 188 *Π* 81 *Φ* 363, *κατὰ τὸ ἐνεργητικόν* Ar. *Π* 57.

ἐνεστώς praesens, Did. *A* 120, Ar. *N* 229[42]) schol. *B* 8 (*Δ* 260 delendum[43]) *Ξ* 37, *ἐνεστῶτος εἶναι* schol. *K* 7, *ἐνεστώς ἐστιν* schol. *Π* 129, *γίγνεσθαι ἀπὸ ἐνεστώτων* schol. *A* 317, verbo non addito schol. *A* 496 *I* 193, *εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος* Ar. *Σ* 136, *τὸν ἐνεστῶτα χρόνον σημαίνειν* Ar. *Π* 633, *τὸ νῦν τοὺς τρεῖς δηλοῖ χρόνους, ἐνεστῶτα* etc. schol. *B* 12, *χρῆσθαι ἐνεστῶτι*

[41]) totum Aristonico etiam Lehrsius *Arist.* p. 46 sequ. tribuit.

[42]) ,non dubito schol. ad *N* 228 ex Aristonico derivatum esse' Friedlaender *Arist.* p. 4.

[43]) Ludwich *M. Rh.* XXXII p. 14.

ἀντὶ μέλλοντος Ar. *O* 351, *μεταπλάττεσθαι εἰς ἐνεστῶτα* schol. *Γ* 353 (*ἔρριγα ἐρρίγω ὡς δέδοικα δεδοίκω*).

ἔνθα illic, illo loco pro *ἐκεῖ* usitatissimo Ar. *Λ* 705.

ἐνθάδε 1. huc Ar. *E* 966 *O* 166 *Ψ* 757 *μεταφέρειν*, schol. *P* 265 *γίγνεσθαι*. 2. hic, hoc loco Ar. *H* 9 et 9, 10 443 *Θ* 39 43 125 *I* 17 *K* 13 etc. Did. *I* 198* *Λ* 55* Nic. *H* 359 *I* 46 *Λ* 421 etc. Por. *E* 7 schol. *Γ* 400 *Z* 492 *I* 568 *K* 56 332 409 al. conf. *ἐνταῦθα* et *νῦν*.

ἔνθεν inde, sc. derivatur Ar. *K* 573 schol. *A* 312 *E* 333 698 *Ω* 566.

ἐνιέναι inserere, schol. K 437 *δύο ὑπερβολὰς ἐνῆκεν ἐντέχνως*, quod simplicius dicitur *ἐπιφέρειν*.

ἑνικός singularis, *τὸ ἑνικόν, ἑνικῶς*[44]). *σχῆμα ἑνικόν* Ar. *Π* 265, *ἑνικὰ ῥήματα* schol. *Λ* 310, *εὐθεῖα ἑνική* schol. *Π* 265; *τὸ ἑνικόν* Did. *B* 516 Ar. *Γ* 244 *X* 255, *ἑνικὰ γίγνεσθαι* schol. *B* 4, *εἶναι ἑνικόν* Ar. *K* 127 *Λ* 142 *Π* 507, *τὸ ἑνικὸν πληθυντικῶς ἐκφέρειν* schol. *P* 2, *πληθυντικῷ ἑνικὸν ἐπιφέρειν* (*ἄλλους — ὅν κε κιχείω*) Ar. *Y* 454 et sim. Ar. *Π* 265, *τῷ πληθυντικῷ τὰ ἑνικὰ ἐπιφέρει* (*ταῦτα — ἐτήτυμον*) Nic. *Σ* 128, *ἐπάγειν* schol. *N* 257, *κατὰ τὸ ἑνικὸν λέγειν* Ar. *Γ* 280 *E* 156, *ἑνικῶς λέγειν φάναι* etc. Ar. *A* 14 *B* 36 *I* 383 *Λ* 270 *M* 121, *γράφειν* Ar. *N* 423 *Ψ* 307[45]) Nic. *Y* 2, verbo non addito Did. *A* 66 *B* 196 *Δ* 260* *Λ* 672 *M* 79* *N* 179* *Ω* 125* Ar. *Λ* 46 *N* 257 schol. *Ω* 566.

ἔνιοι ἔνιαι ἔνια[46]) nonnulli. *ἔνιοι* sunt editores quos dicunt Homeri carminum qui fere opponuntur Aristarcho Did. *A* 424 *ἔνιοι ποιοῦσι μετὰ δαῖτα* (Aristarchus: *κατὰ δαῖτα*), sim. Did. *I* 159 401* Ar. *I* 140 etc. vel, ni fallor, interpretes Homeri: Ar. *I* 153* *νέαται*] *ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὖ. ἔνιαι* sunt *ἐκδόσεις* Did. *Γ* 10 *Σ* 14 etc. *ἔνια* sunt *ἀντίγραφα. κατ' ἔνια* Did. *Σ* 197* *T* 90 etc. *ἐν ἐνίοις* Did. *Z* 439 *Θ* 74* *X* 158 Ar. *O* 86.

ἐνίοτε nonnunquam, Ar. *B* 266 *ἔκπεσε*] — *παρίστησι ἐνίοτε τάχος*, schol. *B* 320 *θαυμάζομεν* idem est atque *ἐξεπληττόμεθα, οὐχ ὡς ἐνίοτε τίθησιν* (sc. Homerus) *ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ θεάσασθαι*.

ἔννοια[47]) notio, Nic. *A* 580 ad versum explicandum quaedam praecipiuntur, *ἵν' ᾖ ἡ ἔννοια τοιαύτη*[48]) ut talis notio vel potius enuntiati argumentum evadat tale. De vocabulorum notione legitur Ar. *B* 278 *τὸ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα* (*πληθύς*), quod Ar. *Y* 116 est *ὁ δῆμος ἔννοιαν πληθυντικὴν ἔχει* et Ar. *Π* 265 quod verba *οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες* subsequatur *πᾶς πέτεται*, expediendum *διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ πᾶς πληθυντικὴν εἶναι*. schol.[49]) *Δ* 539 *ἔννοιαν ἀναδέχεσθαι*.

ἐνσείειν incutere, inserere, dicitur de versu qui ex Odysseae locis conflatus putatur schol. *Ψ* 104 *ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς 'Οδυσσείας ὁ στίχος*, conf. *διασκευάζειν*.

ἐντάσσειν intericere 1. vocabulum; ubi de poeta dicitur, idem fere atque *ἐπιφέρειν* addere. Ar. *X* 49 *ὅτι περισσὸς ὁ ἂν σύνδεσμος. εἰ γὰρ ἐνετέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἂν ἀπολυσαίμεθα* (non futurum, quod cum *ἂν* coniunctum saepe notatur, ubi recentior sermo aut optativum

---

44) de usu adverbii Didymeo conf. Ludw. *Did.* I p. 245 ad *Λ* 142.

45) Didymo attr. Schmidtius.

46) locos omnes congessit et illustravit Ludw. *Did.* I 126 sequ

47) Heubach *commentarii spec.* I p. 13 et 58.

48) sic in A, conf. Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 18.

49) Aristonico vindicat Heubach *Spec.* I p. 58.

aut futurum sine ἄν postulet[50]). Quod verbum ubi de alio usurpatur, qui addit versum, simplicius dictum est pro διασκευάζειν (ubi v.). Ar. Φ 570 ἀθετεῖται, ὅτι ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἐνέταξέ τις αὐτόν.

2. perfectum passivi eodem sensu legitur atque ἐγκεῖσθαι partem esse vocabuli compositi, ita ut significationem haec pars prae se ferat: Ar. Π 768 τανυήκεας ὄζους] ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκή, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους ,τανύηκες ἄορ' ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν, τανυήκεας ὄζους, οἷον ταναούς, ὡς κελαινεφὲς αἷμα. Nimirum hoc Aristarchus sibi persuadere non potuit idem vocabulum modo compositum accipiendum esse, modo syllaba paragogica formatum, sed censuit modo significationem alterius partis respici, modo neglegi, ut per abusum quendam παραγωγῆς vocem usurpari statuendum sit.[51]) Porph. M 10 (p. 414, 22 sequ.) μήποτ' οὖν ἡ ἔμπεδον λέξις οὐκ εἴληπται νῦν μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσφαλὲς καὶ ἀραρός — ἀλλὰ κυρίως νῦν ἐξενήνεκται τὸ πέδον ἐχούσης ἐντεταγμένον τῆς λέξεως, ὥστε σημαίνοι ἂν ὅτι ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον καὶ μὴ ἀλίπλοον.

ἐνταῦθα hic, hoc loco, Ar. Α 177* Β 176* 180* Δ 390 Ε 734 785* Η 221 433 et persaepe, Did. Φ 442* Nic. Β 781* Θ 106 Μ 13 Ν 143 etc., et de loco ubi positura ponenda Nic. Α 193 Ο 37, porro ἐνταῦθα Por. Θ 1 Κ 249 Ο 18 Ω 527, schol. Α 499* Β 179* 385 Γ 306 Θ 25 saepius, conf. ἐνθάδε. — Locus laudatus inducitur οἷον ἐνταῦθα schol. Δ 315, ὡς ἐνταῦθα schol. Ε 334 Λ 140, conf. ἐκεῖ.

ἐντελές integrum, ἐντελῶς, dicitur de ea verborum forma, quae πάθεσι nondum mutata est, schol. Γ 183 δεδμήατο] — ἔστι δὲ συγκεκομμένον. παρὰ γὰρ τὸ δαμῶ δεδαμέατο ἦν τὸ ἐντελές. Ar. Β 269 — ἔστι (sc. Ὅμηρος) τὸ ἀχρεῖον ἰδών ἐντελῶς σχηματίσας, non ἐντελῶς σχηματίσας esset, quod Philetas voluerat, ἰδῶν = ἰδεῶν, schol. Ο 4 εἴωθεν Ἰωνικῶς αὐτὰ συναιρεῖν (θάρσευς, γένευς etc.), ἡ ἐντελῶς ,βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή'.

ἐντεῦθεν hinc, Ar. Α 59* 405 454* Β 867 Δ 159 Ε 122 310* 746* 891 saepius, schol. Α 59 108 Β 371 Δ 59 Κ 10 al. hoc sensu ἐκ τούτου Ar. Φ 281. — hinc sc. derivatur schol. Γ 362. conf. ἀπό.

ἐντιθέναι inserere, addere, schol. Α 120 — τοῦτο φέρων ἐντέθεικε τὸ μαρτύριον et schol. Ε 9, conf. ἐπιφέρειν.

ἐξαιρεῖν eximere, schol. Ν 41 αὔϊαχοι ex ἀνίαχοι ortum esse quibusdam visum est ἐξαιρεθέντος τοῦ ν̄ et ῡ littera substituta, conf. ἔλλειψις. De versibus exemptis legitur hoc verbum Κ 398 τελέως ἐξελεῖν sc. versus (,h. e. prorsus statuisse spurios esse et obelo signandos' Lehrs.), ubi a Nemesione temere videtur illatum pro eo quod apud Aristonicum invenerat ἀθετεῖν vel simili, conf. Did. et Ar. ad h. l.[52]).

ἐξαίρειν extollere, schol. Ε 31 τὸ ἀλαζονικὸν τοῦ δαίμονος ἐξαίρει τοῖς ἐπιθέτοις.

ἑξάμετρος, schol. Ψ 644 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ] ὁ στίχος οὗτος καὶ ἑξάμετρος γίγνεται καὶ τρίμετρος.

ἐξεργάζομαι verbis exsequi, schol. Γ 33 ἀνωτέρω περὶ τοῦ λέοντος ἐξειργάσατο sc. collationem, οὐ τοῦ ἐλάφου, ἐξεργαστικώτερον Ar. Λ 17 ὅτι ἐπανείληφεν ἐξεργαστικώτερον τὰ περὶ τὸν ὁπλισμὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος accuratius enarravit.

---

[50]) Friedl. *Arist.* p. 8 sequ.
[51]) Lehrsii *Arist.* p. 305.
[52]) conf. Lehrsium *Arist.* p. 340.

ἐξηγεῖσθαι exponere, solet Aristonicus adhibere (semel Did. *B* 111) sicut *διδάσκειν* et *ἐπεξηγεῖσθαι*, ubi adnotat poetam ipsum vocem aliquam a posteriore usu alienam explicare, *Z* 43 *πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἐξηγήσατο τί ἐστι τὸ πρηνής*, *Φ* 495 *κοίλην εἰςέπτατο πέτρην, χηραμόν*] *ὅτι αὐτὸς ἐξηγεῖται τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοίλη πέτρα.* Iam ad Ar. *Σ* 265 *μαχήσεται — γυναικῶν*] *τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ ‚ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν' ὅτι κἀκεῖ γυναιξὶ λέγει* adduntur *καθάπερ ἐνθάδε ῥητῶς ἐξηγούμενος ἐκεῖνο* (explicans illum locum) *λέγει*, quae Friedlaender ab Aristonico abiudicavit, ad quem tamen pertinere non negaverim, praesertim cum etiam *ῥητῶς* unius Aristonici sit, qui hoc verbo utitur, ubi adnotat rem sive vocem aliquam, de qua alio loco dubitatio orta est, alio loco dilucide a poeta significari (*K* 53 458* *N* 299 *O* 119 *Y* 446).

ἐξήγησις explicatio, Ar. *Λ* 244 572 *N* 420 Nic. *Θ* 306 schol. *Θ* 296. conf. *ἐκδοχή*. *Ἰξίων ἐν τῷ πρὸς τὰς ἐξηγήσεις* Did. *A* 423 *Γ* 18 *Z* 171. Unius loci ratio similiter comparata est atque eorum, quos sub *ἐξηγεῖσθαι* congessimus, ut de verbis usurpetur quae Homerus quasi explicans adiecerit. Nic. *Λ* 490 *Πριαμίδην, νόθον υἱόν*] secernere oportet *νόθον υἱόν* ab eis quae antecedunt[53]) *ὥσπερ ἐξήγησιν ἢ ἐπανάληψιν.*

ἑξῆς I. deinceps, creberrimum ubi ad locum carminum inferiorem mittitur. Ar. *B* 160 *Δ* 123 *Z* 311 *Θ* 43 *K* 23 *Λ* 548 *M* 346 *T* 105 (‚fortasse Aristonici' Friedlaender) etc. Did. *Θ* 408[54]) *O* 307 *Π* 406* *Ψ* 287 Nic. *Θ* 306 *M* 333 schol. *B* 46 *K* 127 447 *P* 657. Idem valet *ἐν τοῖς ἑξῆς* Ar. *A* 12* *Θ* 328 *Λ* 659 *O* 86 *Ψ* 330 Por. *E* 127 schol. *B* 96, et apud unum Aristonicum *διὰ τῶν ἑξῆς* (locos v. s. *διά*), apud Didymum *διὰ τοῦ ἑξῆς.*

Saepe *ἑξῆς* inter articulum et substantivum ponitur *ὁ ἑξῆς στίχος, ἡ ἑξῆς συλλάβη, ἀθέτησις* sim. Ar. *B* 192 668 *E* 864 etc. Nic. *A* 225 (ubi quod codex exhibet *ἡ δὲ ἑξῆς περιοδικὴ ῥηματική* corruptum putabimus cum Ludwichio[55]) ex *ἡ δὲ ἑξῆς περίοδος ῥ.*) *Γ* 156 434 *H* 174 al.

Substantivum facile subintellegitur, ubi habes *ὁ ἑξῆς* (sc. *στίχος*) Ar. *A* 159 295 443 *B* 188 226 227 641 724 etc. Nic. *A* 322 401* 602 609 *B* 404 etc. Did. *Γ* 18 *I* 349 *Π* 140 schol. *Ξ* 499 (ex Didymo excerptum). Mirum quod legitur *ὁ ἑξῆς ἐπιφερόμενος* (sc. *στίχος*), ubi alterum fortasse librario debetur.

Porro usitatissimum *τὰ ἑξῆς*, quae sequuntur, Ar. *H* 282 334 Did. *Θ* 29 Nic. *A* 178 *B* 99 *Γ* 41* 276 306 390 446 etc. schol. *Γ* 250 *H* 93 al. et formula *καὶ τὰ ἑξῆς* et quae sequ., Ar. *B* 192 Nic. *B* 333 *I* 379 *X* 349 schol. *Z* 158* *Λ* 540*. Sed saepissime ubi adnotatur sequentia aut secernenda aut coniungenda esse pronuntianti: *ἀπηρτημένον τῶν ἑξῆς* Nic. *K* 424, *τῶν ἑ. ἔχεσθαι* Nic. *A* 573*, *τοῖς ἑ. προςδιδόναι* Nic. (*Γ* 22)[56]) *Δ* 214 421 *E* 28 736 *Θ* 340 *I* 194 etc. *τοῖς ἑ. προςνέμειν* Nic. *E* 116* *P* 75, *νέμειν* schol. *O* 669, *συνάπτειν* Nic. *A* 124 (*Γ* 24 non est in *A*[57]) *Γ* 245 *Z* 31 36 *Θ* 12 353 553 etc., *συντάττειν* Nic. *Z* 188 *O* 541*, *τῶν ἑ. χωρίζειν* Nic. *B* 696. Promiscue cum *τὰ ἑξῆς* dicitur *τὸ ἑξῆς*. Velut Nicanor praecipit interpunctionem *K* 206 *ἵνα πευστικῶς ᾖ λεγόμενα τὰ ἑξῆς* et *K* 545 *ἵνα τὸ ἑξῆς πευστικῶς λέγηται*, et praebet *τὰ ἑξῆς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς* *A* 178, *τὸ ἑξῆς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς* *Φ* 110, *τὰ ἑξῆς συνάπτειν* *B* 99 *Γ* 41*,

---

53) conf. Friedl. ad h. l.

54) conf. *Spec.* I p. 50 not. 1 et Ludwichium *Did.* I 293 ad h. l.

55) *M. Rh.* XXXII p. 208.

56) coniecit Cobetus.

57) Ludw. *M. Rh.* XXXII p. 14.

τὸ ἑξῆς συνάπτειν *Z* 134 *I* 57. Quanquam suspicio est librarios hic illic τὸ et τὰ confudisse, de qua re certi quid dici nequit. Recurrit τὸ ἑξῆς Ar. *I* 225 Did. *E* 787* *I* 472 Nic. *B* 167* *Γ* 143 352 428 *Δ* 128 etc. schol. *B* 102*, κατὰ τὸ ἑξῆς Ar. *Θ* 493 *Π* 93, tantum ἑξῆς Ar. *Z* 490. Conf. κάτω, ὕστερον, μετὰ ταῦτα et participia verborum ἐπάγειν, ἐπιλέγειν, ἐπιφέρειν, ἕπεσθαι, ἔχεσθαι.

II. Notandi loci sunt, ubi τὸ ἑξῆς significat ordinem ac conexum vocabulorum, qui postulatur sententia et legibus grammaticis.

1. ubi enuntiatum interrumpitur sive maiore sive minore parecbasi: Nic. *Α* 178 εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν, οἴκαδ' ἰὼν — Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε] praecipit διὰ μέσου τὸ ἡμιστίχιον ἀναφωνεῖσθαι καὶ τὸ ἑξῆς εἶναι εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, οἴκαδ' ἰών et simil. Nic. *Α* 234 *B* 99 333 484 527 *Γ* 59 64 411* et saepissime[58]), Por. *P* 608 schol. *I* 225 *P* 189 et Ar. *B* 745 τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου.

2. proxime absunt loci, ubi τὸ ἑξῆς de verbis secundum leges grammaticas inter se coniungendis usurpatur

a) si quid interpositum est. Substantivum cum attributo coniungendum Nic. *Α* 305 ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν] δύναταί τις διαστέλλειν βραχὺ ἐπὶ τὸ νηυσὶν ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς ἀγορὴν Ἀχαιῶν; conf. Nic. *K* 137 *M* 177 *Y* 146 *Φ* 204 schol. *Θ* 435, verbum cum casu Nic. *Α* 396 *N* 160* 315 *O* 128 Ar. *Γ* 379, cum infinitivo pendenti Nic. *N* 135, praepositio cum nomine Did. *H* 73 Nic. *X* 146 schol. *Α* 541 *M* 60 *O* 1, adverbium cum genetivo Nic. *Θ* 106, cum verbo Nic. *I* 302 schol. *M* 434, coniunctio cum verbo schol. *M* 393. Huc spectat schol. *Δ* 539 ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών] — Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν οὐ ἀπόφασιν οὐκέτι, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς ἀρχὴ ἔτι (hoc corruptum; an ἔργον ἔτι?) alii οὔ κέ τι — ἵνα τὸ ἑξῆς ᾖ οὐκ ἂν ὀνόσαιτο καὶ φανέντα.

b) ubi nil interpositum est. Nic. *Λ* 421 οὔτασεν ὦμον ὕπερθε μετάλμενος ὀξέι δουρί] — ἀμφίβολον δὲ καὶ τὸ ἑξῆς ἤτοι γὰρ μετάλμενος ὀξέι δουρί etc. conf. Ar. *E* 329 *Π* 161, praepositio cum nomine coniungenda Ar. *B* 109* *P* 240 schol. *I* 539 *K* 19*.

3. Sequuntur loci ubi collocatio verborum aut inversa aut magis implicata est Nic. *B* 805 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ — τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω] — τὸ ἑξῆς, τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω· πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα· τὴν αἰτίαν προλαβόντος τοῦ ποιητοῦ. conf. Nic. *B* 293 463 642 *H* 174 *Θ* 306 *K* 424 etc. Por. *Π* 850 schol. *Θ* 189 *K* 199* *Σ* 220* *Ω* 569.

4. Sunt quoque loci, ubi formula τὸ ἑξῆς non solum collocatio indicatur, quae e consuetudine cotidiana exspectatur, sed verbis et structura poetae minus magis mutatis sententia ipsa explicatur. Huc iam referenda quae supra attigimus schol. *Δ* 539 *I* 539 *K* 19* al., sed inprimis talia: Ar. *Y* 311 ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις] ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς ἢ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἐάσεις, Ar. *T* 105 οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν] τὸ ἑξῆς ἐστιν, οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστιν, οὐχὶ οἳ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσίν, schol. *Λ* 413 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Ulixem)] — τὸ δὲ ἑξῆς ἐστιν, ἐν μέσοις αὐτοῖς συνέκλεισαν τὸν Ὀδυσσέα Conf. Ar. *Ω* 544 Nic. *Δ* 457 schol. *Θ* 441 *Λ* 297 365.

ἔξω sine; eodem sensu ἄνευ, δίχα, χωρίς. Est haec quoque vocula, ut ἄνευ, unius

---

[58]) Nic. *Ξ* 116 et *Φ* 287 altera pars enuntiati quae cum priore coniungenda sit, excidit, restituit Friedl. quod Dindorfius in adnotatione tantum commemorat.

Didymi, et conicere licet *Ψ* 198, ubi duo scholia servata sunt, breviore (198*), quod exhibet *ἔξω*, integriorem quam maiore, quod habet *χωρίς*, colorem Didymi ostendi. Ceteri loci *H* 95 238 *K* 129* 445 *Λ* 101 *N* 692* *Ξ* 276* 299* 400* 412 *Π* 25* 636* *P* 139 173 *Σ* 557* *T* 75* 90 105* 333* *Y* 259 263* *Φ* 191* 530 *Ψ* 111 691* *Ω* 198* 565*.

ἔξωθεν extrinsecus.

1. poeta nonnunquam orationes interrumpit et ipse aliquid addit ad rem illustrandam: Ar. *K* 240 *ὡς ἔφατ', ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἔξωθεν ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἀναφωνεῖ ὡς καὶ τὸ ,νήπιος οὐδ' ἄρ' ἔμελε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας'.* Ar. *K* 332 *τοῦτο δὲ ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται ,ὅρκον ἐπίορκον ὤμοσεν', οὐχ οἷον ἑκουσίως, ἀλλὰ* etc. Et similiter accipiendum schol. *P* 4 *αἱ ἔξωθεν αὐξήσεις* quas poeta de suo in orationem intulit.

2. ubi quid Aristarcho visum est sententiae aut structurae deesse, plena ut fiat, mente supplendum est, *ἔξωθεν προςλαμβάνειν δεῖ.* Praepositiones[59]) supplendae videntur Ar. *Λ* 405* *ὅτι ἔξωθεν ἡ εἰς πρόθεσις* (in *πληθὺν ταρβήσας*), Ar. *B* 356 *τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματα*] *ἔξωθεν πρόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν*, Ar. *Ψ* 155 *ἔξωθεν τὴν πρὸς ληπτέον*, *Θ* 491 *ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὴν ἀπό πρόθεσιν* (in *νεκύων διεφαίνετο χῶρος*) Friedlaender cur non receperit, causam non video. — Ubi forma articuli vim habet pronominis, *ἔξωθεν προςλαμβάνειν δεῖ τὸ ἄρθρον*[60]) Ar. *I* 133 *K* 330. — *δεῖ ἔξωθεν προςλαμβάνειν τὸ ὡς* (in *ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών*) Ar. *Ξ* 500 et 499* Roemer[61]) eis adscripsit exemplis, ubi et maius et minus scholium excerptum habemus, quasi *Ξ* 499* et *Ξ* 500 ex una eademque Aristonici adnotatione fluxerit. Sed nostro loco duae fuerint Aristonici adnotationes necesse est conf. e. g. Ar. *A* 137 et 139 al.; *ἔξωθεν τὸ ὡς* etiam schol. *I* 386. — Ar. *Ξ* 58 *ὅτι Ὁμηρικὸν τὸ ἔθος ὥςτε ἔξωθεν τὸ τίς προςλαμβάνειν* (in sec. persona potentialis[62]). — Ar. *I* 77 *τίς ἂν τάδε γηθήσειεν*] *ὅτι ἔξωθεν τὸ ἰδών* quod Ar. *N* 344 additum esse notatur, *K* 13 *θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ — αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων*] — *δεῖ δὲ καὶ τὸ ἀκούων προςυπακούειν ἔξωθεν* Friedlaender Aristonico non continuavit, fortasse quod locus similis non exstat. — *εἶναι* intellegendum esse *ἔξωθεν* voluit Ar. *Θ* 307 *P* 178, *Ω* 45 *οὐδέ οἱ αἰδώς*] quidam versum *γίγνεται* etc. ex Hesiodo sumptum adiecerant. Atque ut hoc Aristonicus adnotat, ita etiam censebimus eius esse explicationem *δεῖ δὲ ἔξωθεν προςυπακοῦσαι τὸ ἐστί, ἵν' ᾖ, οὐδέ οἱ αἰδώς ἐστι*, quod Friedlaender propterea, opinor, non recepit, quod verba hominis amplificata videntur ab altero, qui et exponit apud Hesiodum hunc versum recte se habere et addit *καὶ πλήρης ὁ λόγος.* — Ar. *Π* 559 *εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' —*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἔξωθεν προςυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι.* Ar. *K* 372 nonnulli ut *ζήτημα* facerent, scripserunt *καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός, καὶ λύουσιν ἔξωθεν προςλαβόντες τὸν ἂν σύνδεσμον.* — Ex ēis quae antecedunt supplendum est Ar. *N* 327 *ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἔξωθεν συνυπακοῦσαι δεῖ ὀρέξει.*

ἐπάγειν addere, Por. *B* 485, schol. *A* 1 (p. 4, 2 et 3) 528 *B* 455 *Λ* 540* *Ξ* 128 *Σ* 271, *τὰ ἐπαγόμενα* = *τὰ ἑξῆς* schol. *Σ* 490, *τὰ ἐπαγόμενα δυϊκά* Ar. *Θ* 185. Formulae *προτάξας* vel tale quid — *ἐπάγει*, aut *ἐπάγειν τινί* locum tenent ubi difficultas syntactica vel incongruentia qualiscunque adnotatur. Ar. *H* 133 *ἐπ' ὠκυμόρῳ κελάδοντι — Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα*] *ἡ διπλῆ*

---

59) conf. Friedl. *Arist.* p. 25 sequ.

60) conf. Friedl. *Arist.* p. 80.

61) *Sitzungsber. der k. b. Akad. d. Wissensch.* II p. 288.

62) conf. Friedl. *Arist.* p. 7.

ὅτι ἰδίως τὰ ἐπίθετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν, Ar. *Φ* 167 σημείωσαι ὅτι τῷ ἑτέρῳ εἰρηκὼς ἐπήγαγεν ἡ δέ, quod in re simili Ar. *E* 140* δίεσσιν — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται] ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν simplicius dictum est pro ἀπήντηκεν (ubi v.), schol. *E* 774 προθεὶς ἓν ἑνικὸν ὄνομα δυϊκὸν ἐπάγει ῥῆμα ἢ πληθυντικόν[63]), schol. *N* 257 κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον] πληθυντικῷ ἑνικὸν ἐπήγαγεν. — conf. ἐκφέρειν.

ἐπαγωγή adiectio, schol. *E* 774 ἀναπληροῖ τῇ ἐπαγωγῇ explet adiectione.

ἐπαίρειν erigere, τὴν προσῳδίαν Ar. *Λ* 636.

ἐπακριβοῦσθαι Ar. *Π* 116 κατὰ μέρος quod antea significatum est, postea accuratius illustrare, v. ἐπεξηγεῖσθαι.

ἐπαλληλία series continua, βραχέων (in δεδμέατο) schol. *Γ* 183 *I* 3.

ἐπαναβολή iteratio, schol. *E* 31 Ἆρες Ἄρες] ἐπαναβολὴ ὁ τρόπος, quod schol. *E* 31* dicitur παλιλλογία.

ἐπαναλαμβάνειν iterare, ἐπανάληψις. Dicitur de eis quae iam narrata sunt Ar. *Λ* 17 ὅτι ἐπανείληφεν ἐξεργαστικώτερον (quam *B* 45 sequ.) τὰ περὶ τὸν ὁπλισμὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, simil. Por. *P* 608. conf. ἀναπολεῖν.

Plerumque autem de vocabulis singulis quae repetuntur: τὸ τῶν Nic. *Π* 633, χρονικὸν ἐπίρρημα Nic. *Σ* 101 (utrumque parecbasi facta), sim. Nic. *Π* 402, τὸ οἷ κατ' ἐπανάληψιν περισσεύει Nic. *B* 681, ἐπανάληψις ὑποτακτικοῦ μέρους Nic. *A* 185, τῶν ὑποτακτικῶν Nic. *X* 57, τῶν ὀνοματικῶν Nic. *B* 497 intellegi nequit, arridet Friedlaenderi ὑποτακτικῶν; tribus his Nicanoris locis (*A* 185 *B* 497 *X* 57) repetitio non a poeta ipso facta, sed lectori supplenda[64]), ἐπανάληψις λέξεων (εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς) Nic. *B* 204, verbi et enuntiati Ar. *Y* 372 404* *X* 128* *Ψ* 642. Saepissime adnotatur nominis iteratio: Ar. *Λ* 109 ὅτι ἐπανείληφε τὸ ὄνομα διὰ τὸ προειρηκέναι δύο, conf. Ar. *O* 8 333 (ἐξ ὀνόματος), ἐπανάληψις ὀνόματος Ar. *E* 79* *Z* 154 *Φ* 86* schol. *Σ* 399, omisso ὀνόματος Ar. *B* 837 *Z* 64* (Friedlaenderum non recte conferre Ar. *E* 734 vidit Roemer[65]) *Z* 396 *H* 138 *M* 96 Nic. *Z* 396. Huc pertinent loci, ubi nomen repetitur pronomine Nic. *Π* 463 Θρασύδημον — τὸν βάλε] — κατ' ἐπανάληψιν εἶπε ,τὸν βάλε νείαιραν'. Inprimis notantur loci, ubi formula ὁ δέ subiectum quod antecedit repetitur[66]): Ar. *E* 734 αὐτὰρ Ἀθηναίη — ἡ δὲ] — ἐπανέλαβε γάρ, ὡς ἔθος αὐτῷ τὸν περὶ Ἀθηνᾶς λόγον, Ar. *Π* 467 ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληφε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἑτέρου λέγει, Ar. *Φ* 349 ὅτι πάλιν ἐπανέλαβεν. Did.[67]) *Γ* 18 δεῖ — νοεῖν τὸ ἄρθρον ἐξ ἐπαναλήψεως παρειλημμένον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, Nic. *Y* 463 ἐπαναλαμβάνει διὰ τοῦ ,ὁ δὲ φασγάνῳ' ὡς εἴωθεν. — conf. ἀναλαμβάνειν.

Neque minus ea epanalepseos nomine comprehenduntur exempla, ubi non idem vocabulum bis legitur sed synonymum additur, quae figura alias δισσολογία audit. Ar. *Δ* 448 ὅτι ἐξ

---

63) sic fere scribendum conf. *Spec. I* p. 65.

64) conf. Friedl. ad Nic. *B* 497.

65) *Sitzungsber.* p. 291 sequ.

66) Friedlaender ad *Arist. E* 734.

67) A. Roemer *Beiträge*, Progr. Kempten 1892, p. 21 haec verba propter usum ipsius vocabuli ἐπαναλήψεως, ut sit terminus technicus, quem dicunt, Aristonici, non Didymi sed Aristonici esse censet; et profecto ratio cum dicendi tum argumentandi ab Aristonico non aliena est. Sed haud scio an verba non integra sint.

ἐπαναλήψεως λέγει ,ἀτὰρ ἀσπίδες'· προείρηκε γὰρ ,σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς', idem Ar. *Θ* 62, simil. Ar. *Π* 636 Did. *Ξ* 499 Nic. *Z* 469 *Λ* 490.

ἐπαναφορά commemoratur et explicatur schol. *B* 382 εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, εὖ δέ τις etc.] δύο συνέπλεξε σχήματα, ὁμοιοτέλευτον καὶ ἐπαναφοράν, ἐπανιὼν μὲν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, καταλήγων δέ etc. conf. ἐπιβολή.

ἐπανιέναι incipere, εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν schol. *B* 382, hoc uno loco significantius pro usitato ἄρχεσθαι.

ἐπάνω supra, Nic. *B* 696 *I* 372 *K* 437 *Λ* 657 *O* 97 *Π* 557. Idem valet ἐν τοῖς ἐπάνω familiare Aristonico *A* 164 *Γ* 257 453 *Δ* 139 *E* 191 *Z* 335 *Λ* 352 *M* 56[68]) *O* 204 *Π* 666 *Φ* 446 Nic. *I* 262. — τὸ ἐπάνω Ar. *Θ* 266, τὰ ἐπάνω Ar. *B* 807 *Θ* 420 *K* 387 Nic. *B* 155 167* *Γ* 132 404, et cum verbis coniungendi et secernendi τοῖς ἐπάνω προςδιδόναι Nic. *A* 88 435* *Γ* 22 *E* 736 *Z* 445 *Λ* 460 546* 685 723 746 *Ξ* 189* *P* 224, τοῖς ἐπάνω συνάπτειν Nic. *B* 446 681 *Γ* 245 *H* 140 *Λ* 460 *M* 5 267 *O* 41, συνάπτειν πρὸς τὰ ἐπάνω Nic. *B* 696, τῶν ἐπάνω χωρίζειν Nic. *B* 696. Conf. ἄνω.

ἐπεγκεῖσθαι insitum esse, ἐπένθεσις[69]) adhibentur de litteris, quas in mediam vocem illatas esse veteres grammatici censebant. schol. *Σ* 410 αἴητον δὲ μέγα· καὶ ἐπέγκειται τὸ ῑ ,θάρσος ἄητον ἔχουσα', schol. *N* 137 ὀλοοίτροχος] — ἐπένθεσις τοῦ ῑ περιττή. καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον, schol. *B* 212 αἱ τῶν διχρόνων ἐπενθέσεις (p. 92, v. 12)[70]).

ἐπεισόδιον pars fabulae quasi adventitia, schol. *Σ* 36, κατ' ἐπεισόδιον Por. *B* 212 (v. 28).

ἐπεκδιδάσκειν praeterea explicare, insuper edocere, schol. *P* 608 (v. 22) *Ω* 22. v. ἐπεξηγεῖσθαι.

ἐπέκτασις productio, porrectio, de quibus rebus dici soleat, exponit Aristot. poet. XXI ἐπεκτεταμένον δέ ἐστιν — ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ᾖ τοῦ οἰκείου, ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένη — οἷον τὸ πόλεως, πόληος καὶ τὸ Πηλέος [Πηλῆος καὶ τὸ Πηλείδου] Πηληϊάδεω.

Sic usurpatur de vocali producta (= ἔκτασις) schol. *Δ* 327 Πετεός — καὶ Ἀττικῶς κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ō εἰς τὸ ω̄ γέγονε Πετεώς, de syllaba addita, et ea quidem, quae flexioni vocabuli inservit[71]), invenies schol. *A* 423 δώησιν ἀπὸ τοῦ δώω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, ἐάν ἐστιν ἀπὸ τοῦ δῶ, τό τε η̄ καὶ τὴν σ̄ι συλλαβήν. Quin etiam de formis, quae alias διαιρέσει coortae esse putantur, legitur schol. *B* 117* τὸ πολλάων ἐπέκτασις, καὶ ἴδιον Ἰώνων (ut schol. *Hλ* 403 ἐπέκτασις promiscue cum διαίρεσις).

ἐπεξεργάζεσθαι insuper expolire, Ar. *Θ* 385 *K* 5 schol. *Ψ* 65.

ἐπεξηγεῖσθαι addere interpretationem, dicitur de poeta qui vocem inusitatam ipse explicat, Ar. *Θ* 131 ὅτι τὸ σήκασθεν αὐτὸς ἐπεξηγεῖται εἰπὼν ἠΰτε ἄρνες, sim. Ar. *K* 486* *Ψ* 627 schol. *O* 536. conf. διδάσκειν.

Praeterea usurpatur de re quae indicata postea accuratius describitur Ar. *Π* 116 *Ψ* 471 Por. *P* 608; similiter ἐπακριβοῦσθαι, ἐπιδιηγεῖσθαι, ἐπεκδιδάσκειν, ἐπιδεικνύναι.

ἐπερώτησις interrogatio, schol. *Ξ* 364 ταῦτα καὶ τὰ ἑξῆς κατ' ἐπερώτησιν ἀναγνωστέον. conf. ἐρώτησις.

---

[68]) Aristonici videtur conf. *Spec.* I p. 16.

[69]) verbum ἐπεντίθεσθαι, Herodiano familiare, in eis quae tractavimus scholiis nusquam legitur.

[70]) de re conf. e. g. Herod. *A* 554.

[71]) Sic utitur etiam Herodianus hac voce, conf. Lentzium *proleg.* p. LXXXIX.

ἕπεσθαι sequi, schol. *B* 877 *Ξάνθου ἄπο δινήεντος*] *πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κυρίου καὶ ἐπιθετικοῦ τῷ κυρίῳ ἕπεται* (itaque *ἀναστρέφεται*).

Participium *ἑπόμενος* eundem sensum habet, quem *ἑξῆς*. *ὁ ἑπόμενος σύνδεσμος* Nic. *Ψ* 559, et saepe *τὰ ἑπόμενα*: *τοῖς ἑπομένοις καὶ* (*ἢ*) *τοῖς ἡγουμένοις συντάττεσθαι* Nic. *Α* 252 *Κ* 286 510 *Λ* 152 *Ο* 263. Loci sunt memorabiles cum praeterea rarissimo et *τὰ ἡγούμενα* et *συντάττειν* occurrant, quae verba cur Nicanor maluerit coniungere nescio. *ἢ τοῖς ἡγουμένοις ἢ τοῖς ἑπομένοις προςδιδόναι* Nic. *Λ* 385, *τοῖς ἑπομένοις συντάττειν* Nic. *Λ* 81*, *τοῖς ἑπομένοις συνάπτειν* Nic. *Γ* 24* *Η* 15 *Κ* 137.

ἐπί[72]), loci notio dilucide cognoscitur Ar. *Κ* 13 *ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τῆς ὁπλοποιίας*, Ar. *Ο* 480 *ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας*, Por. *Β* 484 *ἐπὶ τοῦ καταλόγου*, porro schol. *Ζ* 492, Ar. *Κ* 187 *ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων* sc. *τόπων*, quod additur Ar. *Π* 454, *ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων* Ar. *Σ* 540, Nic. *Σ* 514 *ἐπ' ἄλλων μυρίων*, schol. *Α* 219 *ἐπὶ τοῦ προκειμένου*, Ar. *Ν* 808 *ἐπὶ τῶν προκειμένων*, Nic. *Χ* 111 *ἐπὶ τῶν ὑπ' Ἀγήνορος λεγομένων*. Non aliter res se habet, ubi ut locus significetur, poetae verba laudantur *ἐπὶ τοῦ ‚μῆνιν ἄειδε'* Por. *Β* 484, conf. Por. *Θ* 1, schol. *Β* 271 323 *Δ* 458 et ut exemplum inducatur *ὡς ἐπὶ τοῦ* Did. *Α* 522 *Ν* 594 Ar. *Β* 641 *Ν* 346 *Ο* 11 *Ω* 151 Por. *Ι* 182 schol. *Α* 173 528 554 *Β* 478 *Κ* 526 etc. De *ἐπ' ἐκείνου* conf. *ἐκεῖ*. Saepe nomen eius laudatur, de quo loco quodam sermo est: Ar. *Λ* 32 — *Ζηνόδοτος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν ὁπλισμὸν ἐνήλλαχεν*, conf. Ar. *Δ* 356 *Π* 188 *Τ* 387 *Φ* 550 *Ψ* 358 Por. *Ω* 765, schol. *Β* 478 *Δ* 191 *Ζ* 492 etc. Huc spectant loci, ubi adnotatur versum *ἐπί τινος* non recte scribi, cuius usus exempla v. sub *ἁρμόζειν*, *γράφειν* etc. Et in universum dicitur *ὁμωνυμία ἐστὶ καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων* Ar. *Γ* 144, *ἐπ' ἄλλων* Ar. *Π* 175, *ἐπ' ἄλλου* Ar. *Τ* 118. Non raro praeter nomen poetae verba laudantur: Ar. *Β* 435 *ὅτι Ζην. γράφει ταῦτα λεγώμεθα. ὁ δὲ Ὅμηρος εἴωθε λέγειν, ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾖ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ Ἀχιλλέως ‚ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα*. conf. Ar. *Ι* 119 *Ν* 663 *Ξ* 226 *Ο* 480 Did. *Γ* 18 126 *Ν* 315 etc. Huc referendus locus, ubi non nomen sed res affertur Ar. *Π* 768 *ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκή, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους ‚τανύηκες ἄορ.'* Locus in universum indicatur Nic. *Λ* 150 *ἐπὶ τῶν μεταβάσεων*, *ἐπὶ τῶν διφορουμένων* Ar. *Ι* 23. Inde facilis est transitus ad eum usum, ut non locus, sed res vel vox significetur, in qua consuetudo aliqua apparere soleat: Ar. *Ε* 228 *ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ πεπίθωνται, λελάχωσιν*; conf. Ar. *Π* 163, schol. *Β* 671 *καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τὰ ἐπιφερόμενα σύμφωνά ἐστι* etc., sim. Did. *Δ* 269 schol. *Γ* 59. Si non ipsum vocabulum affertur, sed in universum indicatur habes *ἐπ' αἰτιατικῆς* etc. Exempla congessi sub casuum, temporum etc. appellationibus, *ἐπὶ τοῦ τοιούτου* (sc. *σημαινομένου*) schol. *Β* 373.

Porro coniungitur *ἐπί* cum verbis referendi (ad textus verba), *ἀναφέρειν* simil., quae supplenda sunt his locis Ar. *Β* 626 *ὅτι Ζην. γράφει οἳ ναίουσι, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν* et sim. Ar. *Ι* 128 187 192 *Ψ* 307 Did. *Ε* 272* *Ν* 423* Nic. *Ζ* 322 *Κ* 6 schol. *Β* 644* *Κ* 478*, et cum verbis declarandi (dicendi, scribendi) et intellegendi, quae omittuntur locis hisce: Ar. *Α* 44* *Οὐλύμποιο καρήνων*] *ὅτι ὄρος ὁ Ὄλυμπος. τὰ γὰρ κάρηνα ἐπὶ ὄρους* et sim. Ar. *Β* 597, *Δ* 161 *Ε* 153* 266 *Η* 9, 10 *Θ* 3* 186* 189 439 455* al. schol. *Α* 99 *Β* 186 600 etc. *ἐπὶ ψόγου, ἐπαίνου* schol. *Θ* 150

---

[72]) conf. Lehrsium *Herod.* p. 449 sequ.

Ar. *I* 699 *O* 94, *ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, τόπου* Ar. *Π* 46 schol. *A* 251* *Σ* 3. Hoc sensu cum dativo coniunctum schol. *B* 190 *I* 143*[73]) Ar. *Ψ* 94.

Si ipsum alterum vocabulum affertur, *ἐφ' οὗ* aliquid *κεῖται*, idem declarat *ἐπί* quod *ἀντί*. Verba usurpandi (de quibus *τιθέναι* et *τάσσειν ἐπί* inprimis Aristonico familiaris) subintelleguntur locis his: Ar. *H* 161, locus classicus, *πρὸς τὸ νείκεσσεν, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξεν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἔκρινεν*. Praeterea Ar. *B* 92* *Θ* 322 *K* 116 schol. *N* 276 *X* 51.

ἐπιβάλλειν incumbere, cohaerere. Ar. *T* 89 Zen. versus nonnullos non admittit, *ἵν' ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια*, simil. Ar. *X* 487 *βέλτιον οὖν οὕτως ἐπιβάλλειν* (sc. *τὴν συνέπειαν*). Idem simplicius dicitur *ἡ συνέπεια γίγνεται* Ar. *Γ* 395, *οὕτως ἔχει* Ar. *H* 255, act. *τὴν συνέπειαν ποιεῖ* Ar. *I* 23.

ἐπιβολή commemoratur et explicatur Por. *A* 289 *πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν*] — *καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ‚ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμός'*; conf. *ἐπαναφορά*.

ἐπιδεικνύναι ostendere, Ar. *Σ* 444 *διὰ τῶν ἑξῆς*, conf. *ἐξηγεῖσθαι*.

ἐπιδιδάσκειν addere interpretationem, schol. *Ω* 20 Por. *P* 608 (142, 15); conf. *ἐπεξηγεῖσθαι*.

ἐπιδιηγεῖσθαι postea narrare, Ar. *Π* 116; conf. *ἐπεξηγεῖσθαι*.

ἐπιδρομή impetus, *κατ' ἐπιδρομὴν ἐκφέρων* (sc. poeta) *τοὺς ἀνῃρημένους* Ar. *Ξ* 516.

ἐπίζευξις coniunctio, compositio (= *σύνθεσις*), Did.[74]) *A* 364 *ἡ ἐπίζευξις τοῦ ἐπεστενάχοντο διδάσκει, ὅτι καὶ τὸ στενάχω βαρύνεται*.

ἐπίθετον dicitur non solum[75]) de vere adiectivis, sed de quovis appellativo, quo persona aut res describitur. Ar. *Ω* 257 *Τρωΐλον ἱππιοχάρμην*] — *Ὅμηρος διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει*, Ar. *Φ* 331 *ἀθετεῖται ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον* (*κυλλοπόδιον*), Ar. *H* 9 *ἐφ' ἡρωΐνης τὸ ἐπίθετον* (*βοῶπις*), schol. *A* 39 *Σμινθεῦ*] *ἐπίθετον Ἀπόλλωνος*, schol. *K* 68 *πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων*] *ὅτι ἀρχαϊκὴ ἡ συνήθεια, ὥστε εἴ που τοιοῦτον εὑρίσκομεν, εἰδέναι δεῖ ὅτι οὐκ ἐπιθέτου ἔχει χώραν* velut in loco, quem Aristonicus affert *διογενὲς Λαερτιάδη*.

Saepissime quae *ἐπιθέτου* nomine comprehenduntur sunt vere adiectiva: Ar. *B* 511 *τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία* (*Ὀρχόμενος Μινύειος* et *πολύμηλος*), quod redit Ar. *B* 605.

Praeterea conf. Ar. *Δ* 182 *H* 133 *Θ* 3* 250 399 *K* 175 *M* 22 etc. Nic. *Θ* 133 185 *K* 6 *X* 428 schol. *A* 2 440 *B* 548 *E* 31 654 *Θ* 93 al. *κατ' ἐπίθετον λέγειν* Did. *B* 111, *ὅτι οὐ κατ' ἐπίθετον τὸ ταχεῖα ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως*[76]) Ar. *Λ* 186.

Plane eandem notionem, quam *ἐπίθετον*, habet

ἐπιθετικόν, quod de adiectivis legitur Ar. *Π* 150 schol. *B* 877 *Λ* 69 *O* 705. Usitatum etiam adverbium

ἐπιθετικῶς, Ar. *I* 404 *ἀφήτορα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιθετικῶς*, simil. Ar. *Ω* 577* 707, schol. *A* 200 *Παλλάδα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπιθετικῶς*, schol. *Λ* 383 *μηκάδες*] *ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες*, et de adiectivis Ar. *Γ* 445 *Ξ* 418 *Π* 34 123 *P* 211 schol. *Δ* 458 *K* 268 *Φ* 448.

ἐπίκοινον, commune, quid sit exponit Did. *P* 134 — (*λέων*) *ἔστιν ἐπίκοινον. ἔστι γάρ*

---

73) scholium **ὅτι ἀγαπητός μόνον ἐπὶ ταῖς θηλείαις* (immo *τοῖς ἄρσεσι*, *Z* 401 de Astyanacte, *β* 365 *δ* 727 817 *ε* 18 de Telemacho), satis recens et assutum ad alterum *τηλύγετος*] *ἀγαπητός, μονογενής* explicandum.

74) Ludw. *Did. I* p. 191 dubitanter Didymo attribuit.

75) conf. Schoemanni *Die Lehre von den Redetheilen* p. 86 sequ.

76) de re conf. Friedl. *Arist.* p. 29.

τινα ὀνόματα ἀρσενικὰ ἃ καὶ ἐπὶ θηλυκῶν τάσσεται, καὶ θηλυκὰ ἃ καὶ ἐπὶ ἀρσενικῶν οἷον ἱέραξ μὲν — πάρδαλις δέ etc.

ἐπικρατεῖν praevalere, subst. *ἐπικράτεια* et *ἐπικράτησις*. Ar. *K* 75 ὅτι ἔντεα οὐ πάντα ὅπλα. τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, per obtinentiam (Prisc.). Saepius de structura, in qua de nominibus diversi generis coniunctis masculinum praeponderat: schol. *Σ* 594* ἠΐθεοι καὶ παρθένοι — ἀλλήλων — χεῖρας ἔχοντες] κατ' ἐπικράτειαν τοῦ ἀρσενικοῦ et de re simili eiusdem, ut videtur, auctoris adnotatio *Σ* 567 κατ' ἐπικράτησιν τοῦ ἄρρενος. Verbum invenitur schol. *O* 691 ὀρνίθων ἔθνος — βοσκομενάων, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων] ubi nescio quis sibi persuasit κύκνος esse feminini generis ita ratiocinatus εἰ ἀρσενικῶς ἐλέγοντο οἱ κύκνοι, πάντως ἂν ἐπεκράτησεν· καὶ τὰς γεράνους γάρ φησιν καὶ τὰς χῆνας.

ἐπίκρισις iudicium, censura, Ar. *Δ* 130 ἡ ἀναφορὰ πρὸς ἐπίκρισιν τῆς στιχοποιίας.

ἐπιλέγειν addere (= ἐπιφέρειν), Ar. *Γ* 352 ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαίως ἐπιλέγεται. conf. Ar. *Z* 311 *I* 416 *K* 240 (versus μὴ ἐπιλεγόμενος) *Ψ* 479 Did. *B* 111 schol. *B* 781, ἐπιλέγειν τινί Did. *Y* 114, τὸ ἐπιλεγόμενον (= τὸ ἑξῆς) Ar. *Δ* 307.

ἐπιλύειν dissolvere, Ar. *Δ* 407 — ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐπιλύει τὸ διὰ τῶν προειρημένων λεγόμενον. conf. ἀναιρεῖν.

ἐπιμερίζειν dividere, Nic. *Ω* 528 ἐχρῆν τὸ ἐπιμεριζόμενον μὴ οὕτως ἐπενεχθῆναι (δοιοὶ — πίθοι) κακῶν ἕτερος δὲ ἑάων, ἀλλ' ὁ μὲν ἕτερος κακῶν, ὁ δὲ ἕτερος ἀγαθῶν. conf. διαιρεῖν.

ἐπίρρημα adverbium[77]). Nic. *A* 153 *Σ* 128 schol. *A* 216 (χρή = δεῖ), *B* 75 *I* 647 *N* 28, τὸ ἄγε ἐπίρρημα Nic. *I* 46, τὸ ἔξω ἐπ. Nic. *H* 336, τὸ μή ἐπ. Nic. *Γ* 414, ἐπ. εὐκτικόν (ὤφελε) schol. *A* 415, ἐπ. μεσότητος (ἡσύχως) schol. *Δ* 22, παραβολοειδές (πυργηδόν) schol. *N* 152, παρακελεύσεως (ἴθ') schol. *B* 8, παρακελευστικόν (εἶα) Nic. *I* 46 262, πευστικόν (ποῦ et πῶς) schol. *B* 565, ποιότητος (δεξιάδην) Nic. *H* 15, τοπικόν (ἔνδον) Ar. *Y* 13, (πῇ) schol. *P* 643, χρονικόν (τότε) Nic. *M* 13, (νῦν) Nic. *Σ* 101.

ἐπιρρηματικός adverbialis, *ἐπιρρηματικῶς*, schol. *N* 53 ἡ δοτική ἐστιν ἄρθρου, ἐπιρρηματικῆς δὲ ἔχεται συντάξεως, schol. *A* 99 τὸ ἀπριάτην ἐπιρρηματικῶς ἀκούει Ἀπολλώνιος ἀντὶ τοῦ ἀπριάδην.

ἐπισυνζευγνύναι coniungere, Ar. *B* 278 ὣς φάσαν ἡ πληθύς] — τὸ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς τὸ πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξε τὸ φάσαν. conf. ἀπαντᾶν.

ἐπισυντέμνειν[78]) coercere, dicitur de loco in brevius redacto (= συντέμνειν) Ar. *B* 156* Ζην. οὕτως ἐπισυντέτμηκεν.

ἐπίταγμα ‚additivum vel appositum' (Prisc. XVII 20) ab Aristarcho nuncupatum est pronomen αὐτός, quia πάσῃ ἀντωνυμίᾳ ἐπιτάσσεται (Apoll. pron. p. 41 C) vel σύνεστι (p. 79 A)[79]). Ar. *K* 204 — τὸ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν κοινόν ἐστιν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων.

ἐπίτασις intentio, schol. *A* 514 δὶς τὸ αὐτὸ πέφρακεν ἐπιτάσεως χάριν et similia saepius. Proprie dicitur τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν intellegendum esse: Ar. *N* 41 ἄβρομοι] ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν ἰαχοῦντες, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ κειμένου, schol. *N* 6 — οἱ δὲ τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν, ἵν' ᾖ πολυβίων καὶ πολυετῶν (in ἀβίων), schol. *N* 41 αὐΐαχοι a quibusdam explicatur κατ' ἐπίτασιν ὄντος τοῦ ᾱ, ἀΐαχοι, εἶτα πλεονάσαντος τοῦ ῡ.

---

[77]) conf. Schoemanni *Redetheile* p. 163 sequ. de nomine.

[78]) conf. Duentzerum *Zen.* p. 48 adn. 69.

[79]) Conf. Lehrsii *quaest. ep.* p. 112 adnotationem alteram.

ἐπιτατικός augendi vim habens, Ar. Ξ 394 *Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα ὕστερα λέγει.*

ἐπιφαίνειν significare (= *δηλοῦν*), schol. Ζ 5 *τρισὶ μεταφοραῖς κέχρηται, ἐπιφαίνων τὴν ὁμοιότητα*; usitatius *ἐμφαίνειν.*

ἐπιφέρειν addere, conf. *ἐπάγειν, ἐπιλέγειν, ἐπιφωνεῖν, προςτιθέναι, ὑποτάσσειν, ὑποτιθέναι* — pass. *προςκεῖσθαι* et quae paullo significantius dicuntur *ἐνιέναι, ἐνσείειν, ἐντάσσειν, ἐντιθέναι.*

Legitur *ἐπιφέρειν τι* vel pass. Ar. Β 76 Ε 842 Ζ 417 Η 482 Θ 562 Λ 55 104 328 368 etc. Did. Β 756* Ε 227 231 808 Μ 59 Π 716 Nic. Γ 446 Η 174 Θ 306 Μ 333 Ν 143 Ο 660 etc. schol. Α 234 Ι 61 Κ 127 361 etc.

Si cum eis quae antecedunt rationem intercedere adnotatur, habemus *ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ ἐπὶ τοῖς προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη* (sc. *τὸ ἦ*) etc. schol. Α 219.

Inprimis ubi incongruentiam qualemcunque esse illustratur, usitata sunt talia: Ar. Η 238 *προτάξας θηλυκὸν οὐδέτερον ἐπήνεγκεν* et eadem formula Ar. Θ 47, *προειπὼν — ἐπενήνοχεν* vel *ἐπιφέρει* Ar. Θ 62 Κ 489 Ο 212 Π 850 Nic. Ω 221 Por. Λ 51, *εἰπὼν — ἐπιφέρει* Ar. Π 265 Did. Κ 349; conf. etiam Por. Θ 284 Π 850, *ἅμα — λέγει — καὶ ἐπιφέρει* Ar. Γ 432. Nec minus in usu dativus Ar. Μ 159 *ὅτι ἀκαταλλήλως τῷ βέλεα πληθυντικῷ ῥέον ἐπενήνοχεν.* conf. Ar. Υ 454 Nic. Σ 128 Ψ 844 schol. Α 133* Β 125* Κ 6. Familiare *ἐπιφερόμενος* participium (= *ὁ ἑξῆς*) inprimis Nicanori, *τὸ ἐπιφερόμενον μόριον* Nic. Α 160, porro Nic. Α 193 609 Θ 306 Λ 536 Σ 464 Ψ 462 Ar. Α 365 Ξ 136, *τὸ ἐπιφερόμενον* Ar. Θ 475 Φ 570 Did. Α 585 Β 671 Nic. Β 5 252 681, *διὰ τῶν ἐπιφερομένων* schol. Ρ 163.

ἐπιφωνεῖν adiungere dictum (fere = *ἐπιφέρειν*), Ar. Ι 694 Nic. Σ 248 Por. Δ 93 schol. Χ 444, substantivum

ἐπιφώνημα Ar. Ζ 311 *ὣς ἔφατ' εὐχομένη] ἀθετεῖται, ὅτι πρὸς οὐδὲν τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ εἰθισμένον.*

ἔπος vox, Nic. Β 463 Ν 172, plur. Ar. Κ 299 Μ 10 Ρ 29 Por. Ω 527 schol. Π 765 Σ 117, sententia schol. Η 93.

ἑρμηνεία elocutio, dictio. Servatae sunt in scholiis ad priores Iliadis libros adscriptis ut sunt integriora adnotationes nonnullae ad locos, ubi propter singularem quandam dicendi rationem sive sententia sive forma syntactica difficultatem praebet. Ar. Ε 150 *ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν*, sim. Ar. Ε 278; Ar. Θ 373 *πρὸς τὸ τῆς ἑρμηνείας ἴδιον* (*ὅταν ὀλώλῃ ἀντὶ τοῦ ὅτ' ὀλεῖται*), Ar. Α 110 versu sublato *σύντομος γίγνεται ἡ ἑρμηνεία*; Did. Ζ 71 *ὁ Χαῖρις Ὁμηρικὸν εἶναί φησιν τὸν τῆς ἑρμηνείας χαρακτῆρα*, schol. Δ 306 *ἵκηται] τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτὴν ζητεῖται.*

ἑρμηνεύειν interpretari, significare (= *δηλοῦν*), *ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον* Ar. Μ 456, simil. schol. Α 437 Σ 490; quod verbis explicari nequit dicitur *ἀνερμήνευτον* schol. Ζ 484.

ἔρχεσθαι ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν transire, de structura mutata schol. Α 541, quam rem Nicanor, qui laudat Α 541, dicit *σχῆμα ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν* Π 557.

ἐρώτησις interrogatio, Ar. Κ 84 versus suspectus est — *καὶ ὅτι ἄκαιρος ἡ ἐρώτησις*, schol. Β 194 et Θ 448 *τινὲς ἐν ἐρωτήσει* (sc. *ἀναγιγνώσκουσιν*). conf. *ἐπερώτησις* et *πεῦσις.* Adiectivum

ἐρωτητικός legitur Nic. Χ 202 (*στίχος*).

ἐρωτηματικός schol. Κ 425.

ἕτερος[80]) alter, Didymus eodem sensu usurpat atque *εἷς*, *Φ* 262 *οὕτως φθάνει διὰ τοῦ ἑτέρου ε̄, οὐ φθάνει.* sim. *I* 154 299 *M* 26* *O* 31. Neutrum pluralis occurrit in formula

ἐν ἑτέροις altero loco, Ar. *M* 118 schol. *Δ* 141 *E* 7, tantundem valet

ἑτέρωθί που Did. *Γ* 10.

ἑτέρως φέρεσθαι aliter ferri, unius Didymi est ubi adnotat lectionem sive versum etiam altero modo tradi *Z* 288 *K* 349 *T* 327.

ἐτυμολογεῖν verborum origines indicare. Unde videatur verbum etymon habere, significatur praepositione *ἀπό* schol. *Σ* 493, *παρά* schol. *B* 311 *Δ* 526, schol. *B* 776 *ἠτυμολόγηκε διὰ τοῦ ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον τὸ ἐξ ἕλους σευόμενον.* Substantivum

ἐτυμολογία, schol. *Δ* 383 *λεχεποίην*] dubitatur utrum insit *λέχος* an *ἔχειν* — *πρὸς τὴν διάφορον ἐτυμολογίαν διάφορον πάθος.*

τὸ ἔτυμον, Ar. *Λ* 786 *ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο — καὶ τὸ ἔτυμον δὲ ἀντιπίπτει.*

εὐθεῖα sc. *πτῶσις*, casus rectus. Haec vox frequentissima, (*ὀρθή* et *ὀνομαστική* in his scholiis non leguntur nisi apud Aristonicum) Ar. *Z* 266 *Ψ* 65 800 Did. *N* 191 *Π* 445 *Σ* 100 *Υ* 484*, schol. *A* 337 *B* 311 *Δ* 327 *Θ* 57*[81]) *N* 371 *Ξ* 387 *Π* 430, *ἐπὶ τῆς εὐθείας* Ar. *A* 80 schol. *Λ* 175, *κατ' εὐθεῖαν* Did. *A* 519 *Ξ* 249, *κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν* Nic. *O* 741, *κατὰ τὴν εὐθεῖαν* Did. *M* 142. Supplendum e. g. Did. *Ξ* 157 *οὕτως πολυπίδακος ἀπὸ τῆς πολυπῖδαξ.*

εὐκτικός optativus, *εὐκτικῶς*, *τὸ εὐκτικόν*. *λόγος εὐκτικός* Nic. *K* 222, *ἐπίρρημα εὐκτικόν* schol. *A* 415, *εὐκτικὸν ῥῆμα* Nic. *A* 580 *Γ* 323. Saepius *ῥῆμα* omittitur: Nic. *Γ* 166 *I* 46 schol. *A* 1 (p. 4, 19) *B* 4 *Γ* 47. Aristonicum hoc verbo usum esse demonstrari non potest[82]), neque enim schol. *A* 232 ostendit colorem, nec quod nunc apud Dindorfium legitur schol. *B* 215* *εἴσατο εὐκτικὸν ἀντὶ τοῦ ὁριστικοῦ τοῦ ἐδόκει, ὡς ‚καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης'* doctrinam Aristonici. Loci enim, qui laudatur *E* 388 (falso Dindorfius 311) ratio aliter comparata est. — adv. *εὐκτικῶς* Did. *K* 206 *Φ* 611*.

εὔλογος probabilis, consentaneus. De formis *Χρόμις* (*B* 858) et *Χρομίος* (*P* 218) illa prior fuisse videtur, inde altera propter metri necessitatem difficta, *εὔλογον γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον*, conf. Ar. *O* 470 Did. *Λ* 101, *εὔλογον εἰ*[83]) Ar. *Ω* 45, *εὐλογώτερον* Ar. *O* 356, *εὐλόγως* Ar. *Π* 710 *Ψ* 843 *Ω* 77; *εὐλογώτερον τὸ σχῆμα* Nic. *Φ* 38.

εὑρίσκειν[84]) reperire. schol. *E* 798 *εὑρέθη ἴσχηκα ὁ παρακείμενος*, reperiebatur apud scriptorem aliquem, ut est schol. *K* 56 *τέλος* significat *ποτὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρά τε Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι*, Ar. *K* 253 — *τῶν δύο ἢ τοῖς δύο οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρ' Ὁμήρῳ*, sim. schol. *A* 219. Didymus hoc verbo utitur, ubi memorat lectionem se reperisse in editione aliqua *A* 423 *B* 131 *Δ* 3, *οὐχ εὑρίσκεσθαι* de versu non scripto *E* 808 *τοῦτον τὸν στίχον οὐχ εὑρῆσθαι καθόλου φασὶν ἐν ταῖς Ἀριστάρχου.* conf. *αἱρεῖν*.

εὐτελής vilis, *εὐτελῶς*; versus damnatur, quod *εὐτελής ἐστιν* Ar. *A* 133 *Γ* 395 *Θ* 164

---

80) de huius vocabuli usu conf. Ludw. *Did.* I 301 ad *I* 154.

81) Herodiano vindicat Roemer *Sitzungsber.* p. 319, sed. conf. Lentzium p. LXXX.

82) Conf. Friedl. *Arist.* p. 7.

83) necessario *εἰ* inseruit Lehrsius in Friedlaenderi *Aristonico*, Dindorfius neglexit.

84) Heubach, *Spec.* II. (progr.) p. 22.

K 497 *Λ* 130 *O* 56 212 712 *Π* 93 *Υ* 180 *X* 199 *Ω* 6 schol. *X* 158, *λέξις εὐτελής* etc. Ar. *B* 314 *Λ* 147, *σύνθεσις εὐτελής* Ar. *Δ* 413 767, adv. *εὐτελῶς* Did. *Δ* 123.

εὐφωνία ,vocalitas, quae *εὐφωνία* dicitur: cuius in eo dilectus est, ut inter duo, quae idem significant ac tantundem valent, quod melius sonet malis' (Quint. I 5, 4), Ar. *B* 694.

εὔφωνος vocalis, Nic. *Π* 492 *εὔφωνον* esse videtur *ἄρξασθαι, νῦν σε μάλα χρή, καὶ νῦν σοι ἐελπέσθω.*

ἔχειν[85]) habere, dicitur de vocabulis quae certam litteram praebent Ar. *Δ* 80* — *τὰ τοιαῦτα συγκριτικὰ* (*κρείσσων* sim.) *ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν̄*; conf. Ar. *Δ* 249* *Γ* 71 Did. *B* 496 schol. *Δ* 317 569 *B* 75 373 etc. aut casum *τὴν κλητικὴν εἰς ν̄* Ar. *Δ* 86; Ar. *Γ* 211 pro *τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις ἔχει* Friedlaender mavult *ἐπιδέχεται* comparato Ar. Lips. *Δ* 8. Sed cum neque hoc scholium integra Aristonici verba exhibeat, neque *ἐπιδέχεται* in genuinis Aristonici scholiis usquam legatur, coniectura illa dubitatione non caret.

Usitatum *ἔχειν* de editionibus, quae lectionem aliquam perhibent. Did. *Δ* 447 *B* 258 *Γ* 126 *Δ* 137 *Θ* 349 etc. quae si accuratius describitur, additur *ἄνευ* Did. *B* 865, *διά* Did. *Γ* 57 *H* 198 *I* 73 etc., *χωρίς* Did. *B* 164 *K* 291, *οὕτως* Did. *B* 163* 164 192 196 etc., *τὸν αὐτὸν τρόπον* Did. *Δ* 97, *καὶ δοτικήν* Nic. *P* 214.

Intransitive *οὕτως ἔχειν* Did. *B* 12 *Γ* 51 57, *δυϊκῶς ἔχειν* Did. *B* 221. Aristonici familiaris est formula versum uno loco *οἰκειότερον ἔχειν* quam altero *Θ* 557, vel *οἰκείως* *P* 126, *ὀρθῶς* *P* 173, quod etiam legitur schol. *P* 186, altero *οὐκέτι*, ut significet versum transpositum esse.

ἔχεσθαί τινος pertinere ad, habes Nic. *Δ* 573 *τῶν ἑξῆς*, Nic. *Γ* 166 *τῶν ἄνω*, schol. *N* 53 *ἡ δοτικὴ ἐστιν ἄρθρου, ἐπιρρηματικῆς δὲ ἔχεται συντάξεως*; *ὁ ἐχόμενος* (sc. versus = *ὁ ἑξῆς*) Ar. *B* 318, *τῇ ἐχομένῃ* (sc. *ἡμέρᾳ*) Ar. *I* 709.

---

[85]) Heubach *Spec.* II. (progr.) p. 20. squ.